

ΚΑΛ

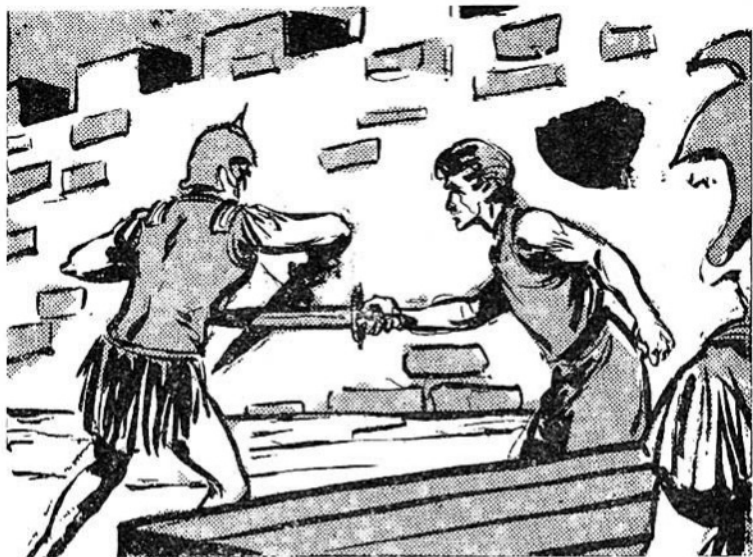
14

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΧΟΥΠ: Ο ΗΡΩΣ
ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΩΝ

ΧΟΥΠ: Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΩΝ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ βασιλιάς της 'Ατλαντίδας Κάιλ, έχει γίνει κάτασπρος από την ταραχή του. Τα μέλη του τρέμουν από τη μανία του που δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Ξέρει πώς και να διατάξει πια να συλλάβουν τον μεγαλύτερο αδελφό του τον 'Αβάλ, κανείς δεν θα το κάνει.... (*) "Όλοι γνωρίζουν ο-

τι εκείνος είναι ο πραγματικός βασιλιάς της πανάρχαιας αυτής πόλης. "Όσοι θ' ακούσουν αυτόν, άλλοι τόσοι θ' ακούσουν και τον αδελφό του και ίσως και περισσότεροι... "Έχει βέβαια τους πιστούς του, αλλά στην πλατεία της 'Ατλαντίδας είναι μαζεμένος όλος ο στρατός...

'Ο Κάιλ ξέρει πώς ελάχιστα από τους στρατιώτες του έχουν λόγους να είναι ευχαριστημένοι μαζί του. Ξέρει, ότι σε μία διαταγή του 'Αβάλ, όλοι οι δυσारेστημένοι θα ένωθούν έναντίον του και

(*) Διάβασε το προηγούμενο 13ο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «ΚΑ·Ι·Λ και ΑΒΑΛ».

ή πλατεία με την έορταστική εμφάνισι, θά γίνη μονομιᾶς φοβερό πεδίο μάχης...

Δέν ξέρει ὅμως ποῖο θά εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης αὐτῆς καὶ φοβάται πολὺ μήπως εἶναι ἀσχημο γιὰ τὴν παρτάξι του.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του, ὁ Ἀβάλ, στέκεται περήφανα μετὸ λεβέντικο ἀνάστημα του στὴ μέση τῆς ἀρένας καὶ περιμένει. Κυττάζει τὸν Κάιλ ὄχι μετὸ μῖσος ὅπως τὸν κυττάζει ἐκεῖνος, ἀλλὰ αὐστὴρὰ καὶ μετὸ κάποια θλίψη ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀδελφός του...

Ὅσο γιὰ τὸν Κάλ καὶ τὶς δυὸ συντρόφισσές του, δέν ἔχουν ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὴν τρομερὴ τους ἐκπληξι.

Ποτὲ δέν περίμεναν πῶς ὁ ἄγνωστος φίλος τους τῆς ζούγκλας, θά ἦταν ὁ πρωτότοκος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἀτλάντων, Ἄρατ. Ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμή τὸν εἶχαν περάσει καὶ γιὰ προδότη καὶ πίστεψαν ὅτι τοὺς εἶχε καταδικάσει σὲ θάνατο... (*)

Ὁ Ἀβάλ φωνάζει καὶ πάλι μετὸ τὴ βροντερὴ φωνὴ του, μέσα στὴ νεκρική σιωπὴ ποὺ ἔχει ἀπλωθῆ ἀπ' ἄκρο σὲ ἄκρον τῆς πλατείας:

— Φέρσου σὰν ἄντρας, Κάιλ, καὶ κατέβα στὴν ἀρένα νὰ μονομαχήσης μετὸν ἀδελφό σου! Ὅταν διέταξες νὰ μετὸ δολοφονήσουν, δέν ἔτρεμες ἔτσι!

(*) Διάβασε τὸ 11ο τεῦχος τοῦ «ΚΑΛ» μετὸ τίτλο: «Τρόμος ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων».

Κανονικά, θάἴπρεπε νὰ σὲ συλλάβω καὶ νὰ σὲ δικάσω σὰν προδότη καὶ δολοφόνο τοῦ πατέρα μας! Δέν τὸ κάνω ὅμως. Σοῦ δίνω τὴν εὐκαιρία νὰ πολεμήσης γιὰ τὸν θρόνο αὐτόν, ποὺ δέν δίστασες νὰ χύσης τὸ αἷμα πατέρα καὶ ἀδελφοῦ γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσης!

Ὁ Κάιλ καὶ πάλι παραιμενεῖ σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος. Τὸ χρῶμα του ὅμως, ἀπὸ λευκὸ σὰν τοῦ πεθαιμένου, ποὺ εἶναι μέχρι στιγμῆς, ἀρχίζει νὰ ἀλλάξη. Ἡ τρομερὴ ὄργη ποὺ νοιώθει νὰ βράζη στὴ στήθη του, ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ βάφει τὰ μάγουλά του.

Ὁ χαζο-πυγμαῖος ὁ Χούπ, ποὺ στρογγυλοκάθεται δίπλα του, νευριάει κι' αὐτὸς καὶ σηκώνεται ὀρθιος πάνω στὸ κάθισμά του.

— Τὶ παραιμῦθια εἶναι αὐτὰ ποὺ λές, καλέ; Πῶς σκότωσε τὸν μπαμπά του καὶ τὸ ἀδελφάκι του; Ἐγὼ ἤμουνα ὅλη τὴν ὥρα μαζί του καὶ κάθισε φρόνιμα! Ὅριστε! Παίρω καὶ ὄρκο!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ δῆλωσι ὁ Χούπ κάνει τὰ δάχτυλά του σταυρὸ, τὰ φιλάει καὶ ὕστερα τὰ γυρίζει καὶ τὰ δένει φιάγκο πίσω ἀπὸ τὴν κεφάλαι του.

Ἀσφαλῶς ἄλλοι οἱ Ἀτλαντες θά ἔσκαγαν στὰ γέλια ἂν ἦταν ἄλλη ὥρα, τόσο κωμικὸς ποὺ εἶναι ὁ χαζο-πυγμαῖος στὴ δῆλωσι του. Μὰ τὴ στιγμή αὐτή, ποὺ εἶναι τόσο τραγικὴ καὶ κρίσιμη γιὰ ὀλόκληρη τὴν Ἀτλαντίδα, κανεὶς δέν ἔχει τὸ κέφι νὰ χα-

ιμογελάση κάν.

Ο Κάιλ σηκώνεται σιγά-σιγά ὄρθιος πάνω στὸν θρόνο του.

— Δὲν σὲ φοβάμαι, Ἀβάλ, μουγγρίζει ἄγρια μὲ φλογισμένο ἄπο τὴν ὀργὴ τὸ βλέμμα του. Θὰ μονομαχήσω μαζί σου γιὰ νὰ ἀποδείξω πὼς οἱ κατηγορίες σου εἶναι ψευτικές!

— Εἶδες πού στᾶλεγα; τσιρίζει ὁ ἀνοικονόμητος Χούπ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ δῆλωσι.

— Σὲ περιμένω!, φωνάζει ὁ Ἀβάλ ὀνέρωχα, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψη του τὴ φλυαρία τοῦ κουτοῦ πυγμαίου.

Ἐκεῖνος πάλι πού νομίζει χωρὶς ἀστεία πὼς κάνει τὸν δαιτητὴ στὴν ὑπόθεσι καὶ ὅ-τὶ κανονίζει ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ καυγᾶ, συνεχίζει ἀπρόσητος:

— Νὰ περιμένῃς, ἀλλὰ κάθισε καθιστὸς γιατί μπορεῖ νὰ ρέμῃς στὰ πόδια σου ἐν ἀσκήσῃ ὁ βασιλιάς! Τὸ πρῶτ πού τὸν περιίμενα ἐγὼ νὰ κάνη τὴν τουαλέττα του, εἶδα κι' ἔπαθα!

Ὁ Κάιλ γελάει ξαφνικά, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς συνῆλθε ἐν τελῶς ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ πὼς δὲν φοβάται πιά καθόλου τὸν ἀδερφό του.

— Μικρὲ τρελλέ, λέει μὲ βρόντερῃ φωνῇ πρὸς τὸν Χούπ πὲς σ' αὐτὸν τὸν ἀνόητο τὶ τιμωρία τὸν περιμένει, τώρα πού σκέφθηκε νὰ τὰ βάλῃ μαζὶ μου!...

Ὁ Χούπ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ὑστερὰ μονομιᾶς

κάνει μιὰ τούμπα πάνω στὸ κάθισμά του ξετρελλαμένος στὰ γέλια.

— Κατακαμημένε μου, «πὼς σὲ λένε»!, τσιρίζει μὲ ἀκράτητη εὐθυμία πρὸς τὸν Ἀβάλ. Καλύτερα ν' ἀνοίγε ἡ γῆ νὰ σὲ κατᾶπινε, παρὰ νὰ πᾶς κόντρα στὸ ἀδελφάκι σου!

Μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Κάιλ.

— Γιατί; φωνάζει ἄγρια. Πέσ' του τὸ γιατί, μικρὲ τρελλέ, πού εἶσα; πὶὸ σοφὸς ἀπ' αὐτὸν πού εἶναι γνωστικός! Πέσ' του τὶ τὸν περιμένει!

Ὁ Χούπ κοκκαρίζει:

— Φουκαριάρη μου! Χάθηκες! Θὰ σὲ βάλουμε νὰ μάς ὀρῆς τὴ Μανταλένα!

Ὁ Κάιλ θυμώνει. Δίνει μιὰ τοῦ Χούπ καὶ τὸν πετάει πέτρα ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ὁ πυγμαῖος ὅμως ἔχει πάρει ἄερα. Ξαναπηδαεῖ στὴ θέσι του χαχανίζοντας.

— Μὴ σὰς παραξευέη!, γυρίζει καὶ λέει στοὺς αὐλικούς πού στέκουν κερωμένοι ὀλόγυρα. Ἀρχίζει ἀπὸ μένα γιὰ νᾶναι προπονημένος!

Ἐτόσο ὁ Ἀβάλ φωνάζει ἡράμα ἀπὸ τὴν ἀρένα:

— Μὴν καθυστερῆς, Κάιλ, Κατέβα ν' ἀντιμετωπίσης τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν γιὰ τίς πράξεις σου!

— Ἄντε, κατέβα νὰ ξεμπερδεύωμε!, τοῦ λέει κι' ὁ πυγμαῖος μὲ ἀνασίβεια καὶ τὸν σκουντάει κιόλας ἀπὸ τὸ χέρι. Ἔτσι ὅπως πᾶμε θὰ μάς γάρῃ, τὸ βράδυ καὶ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ δοῦμε οὔτε ἔ-

να μπαλλέτο!

— Σιωπή!, μουγγρίζει ο Κάιλ. 'Η μονομαχία θα γίνει, 'Αβάλ! Προηγουμένως, όμως, θα θανατωθή ο λευκός ξένος και οι δυο συντρόφισσές του, γιατί με πρόσβαλε, αγνοώντας τη διαταγή μου!

Ο φοβερός Κάιλ μιλώντας έτσι, προσπαθεί να κερδίση καιρό, φανταζόμενος πώς μπορεί στο μεταξύ να σκεφθή κάτι καλύτερο από μια επικίνδυνη μονομαχία. Κάνει κιόλας ένα κίνημα με το χέρι του και οι στρατιώτες διστακτικά και τευθύνονται πάλι προς τους αίχμαλτους ηρώες μας.

Μα ο 'Αβάλ τους κόβει την όρεξη.

— Ακίνητοι!, ουρλιάζει με τρομερή φωνή. Μην τους αγχώνεις κανείς! Οι ξένοι αυτοί

— Φουκαριάρη μου! Χάθηκες!, τσιρίζει ο χαζο - Χούπ. Θα σέ βάλουμε να μάς βρής τη Μανταλένα!

Στο τρομερό χτύπημα τὸ σπαθὶ τοῦ ξεφεύγει καὶ πέφτει στὴν ἄρένα.

εἶναι φίλοι μου! 'Ο λευκὸς γίγαντας μου ἔχει σώσει τὴ ζωὴ τοῦ βασιλιά σας! Εἶναι ἕνα λιοντάρι! Ἐχει σώσει τὴ ζωὴ τοῦ βασιλιά σας! Εἶναι ἱερός κι' αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του!

— Καταραμμένος δυὸ φορὲς τότε!, μουγγρίζει ἔξω φρενῶν ὁ Κάιλ καὶ ἄσπροι ἄσπροὶ λύσσας ἀναβλύζουν στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

'Η ὄργη του εἶναι τόση ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ περὶ σσότερο.

Πηδάει ἀπὸ τὴν ἐξέδρα του μέσα στὴν ἄρένα, δίπλα στὸν 'Αβάλ, μ' ἕνα καταπληκτικὸ ἔλμα.

Ἐνας μεγάλος ψίθυρος ξεσηκώνεται ἀπ' ὄλο τὸ πλῆθος καὶ τὸν στρατὸ ποῦ εἶναι μαζεμένοι στὴν πλατεῖα.

Όλοι ξέρουν πώς ο Κάιλ είναι το πρώτο σπαθί της Νέας Άτλαντίδας και ο πιο χειροδύναμος άντρας όλης της περιοχής. Ξέρουν πώς ο Άβάλ είναι κι αυτός το ίδιο δυνατός και γενναίος, αλλά ο Κάιλ είναι πιο άγριος και πολεμόχαρος και γι' αυτό δίνουν σ' εκείνον περισσότερες ελπίδες νίκης.

Οί δυο διεκδικητές του θρόνου δεν θα μονομαχήσουν με τσεκούρι, αλλά με σπαθί, που είναι μόνο των εύγενών πρόνομιο.

Ο Κάιλ τραβάει πρώτος το βαρύ σπαθί του που αστράφτει στον ήλιο.

Ο Άβάλ τον μιμείται άμέσως.

— Προσέχετε γιατί αυτά τσαγροπάνε! άκούγεται ή τσιριχητή φωνή του χαζοπυ-

Με δυο πηδιές βρίσκεται πίσω άπ' την πλάτη του άνοποφίαστου Άβάλ.

Ένα ούρλιαχτό πόνου ξεφεύγει άπ' το στόμα του δολοφόνου.

μαίου πάνω στην ώρα. Μια φορά έμένα δεν μ' άρέσουν αυτά τ' παιχνίδια! Ένας φιλαράκος μου είχε βγάλει μια φορά τ' μάτι του ξαδέλφου του με μια βέργα που παίζανε την ξιφομαχία!

Οί άυλικοί του Κάιλ, που τους πνίγει ή άγωνία για τόν κύριό τους, θάβθελαν παλύ να βουλώσουν τ' στόμα αυτού του μικρού άνόητου, αλλά κανείς δεν τολμά να τ'ό κάνει γιατί, αν νικήση ο βασιλιάς τους, θά θανατώση όσους πειραξαν τόν ύπασπιστή του.

Και ή τρομακτική μονομαχία άρχίζει.

Ο Κάιλ και ο Άβάλ μένουν για μια στιγμή άκίνητοι μέσα στην άρένα και άνοιμετριώνται με τ' βλέμμα. Η άγωνία βαραίνει όλον τόν πληθυσμό της Άτλαντίδας.

Ὁ Κάλ, ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας, θρῖσκει εὐκαιρία νὰ πλησιάσῃ στὸ σημεῖο πού θρῖσκονται αἰχμάλωτες ἢ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα.

Ὅπως κανεῖς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸν τούτη τῆ στιγμή καὶ ὄλων τὰ βλέμματα εἶναι στραμμένα πρὸς τοὺς δυὸ μονομάχους, ὁ λευκὸς Κύριος τῶν παρθένων δασῶν, σκύβει καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις λύνει τὰ σχοινιά που κρατοῦν δεμένες τίς δυὸ κοπέλλες. Ὑστερα ἀνασηκώνεται γιὰ νὰ παροικολογηθῇ κι' ὁ ἴδιος τῆ μονομαχία που προβλέπεται σκληρῶ καὶ ἀμειλίκτη.

Ὁ Κάιλ κάνει τὴν πρώτη ἐπιθετικὴ κίνησι.

Ὑψώνει τὸ σπαθί του καὶ μ' ἕνα μουγγρητὸ λύσσας ὀρμαεῖ πάνω στὸν ἀδελφὸ του καὶ τοῦ καταφέρνει ἕνα τρομακτικὸ χτύπημα. Ἐκεῖνος ὁμῶς τὸν ἀντιμετωπίζει ψύχραιμα. Ὑψώνει κι' αὐτὸς τὸ δικὸ του σπαθί πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ σίδερο θρῖσκει τὸ σίδερο. Μιά σπίθα πετάγεται ἀπὸ τὸ σημεῖο πού χτυπιῶνται τὰ δυὸ σπαθιά.

Ἄπ' αὐτῆ τῆ στιγμή κι' ὕστερα τὰ χτυπήματα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν βροχή. Μιά ὁ ἕνας καὶ μιὰ ὁ ἄλλος οἱ μονομάχοι χτυποῦν μὲ λύσσα. Στὴν ἀρχὴ ὁ Κάιλ εἶναι ἐπιθετικώτερος καὶ ὁ Ἀβάλ ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρῇ κι' ἀπὸ ἕνα βῆμα σὲ κάθε χτύπημα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πάνω στὴν βεξέδρα τῶν ἐπισήμων πού εἶναι οἱ φίλοι τοῦ αἰμοδόρου βασιλιά, τοῦ

φωναῖουν γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν:

— Χτύπα τον, μεγάλε Κάιλ! Ἡ δύναμὶς σου θὰ τὸν συντρίψῃ!

— Ἦτροπή σας νὰ βάζετε τ' ἀδελφάκια νὰ μαλλιώνουν!, τοὺς λέει ὁ χαζο-Χούπ αὐστηρά. Κι' ἂν τοῦ ἀνοίξῃ καιμιὰ μύτη, χαζομαρίες, τί θὰ λέτε μετὰ;

Μὰ κανεῖς δὲν ἀκούει τὸν Χούπ. Ὁ ρυθμὸς τῆς μάχης ἀρχίζει σιγά-σιγά ν' ἀλλάξῃ. Ἡ ἐπίθεσις ἔχει κουράσει τὸν Κάιλ καὶ τὰ χτυπήματά του ἀρχίζουν νὰ μὴν εἶναι τόσο βίαια ὅσο στὴν ἀρχή.

Παρὰ τὸν τρόπο πού νοιώθουν γιὰ τὸν ἀγριο Κάιλ ὅλοι οἱ Ἀτλαντες, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θρῖσκουν τὸ θάρρος νὰ φωνάξουν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐξεδρῶν πού θρῖσκεται ὁ λαός:

— Κουράγιο, Ἀβάλ! Τι μῶρῖσε τὸν κακοῦργο ἀδελφὸ σου! Πάρε ἐκδίκησι γιὰ τὸν Ἄρατ!

Μὰ οἱ φωνὲς αὐτὲς ἀντὶ νὰ δώσουν θάρρος στὸν Ἀβάλ, ἐξαγριώνουν ἀκόμα περισσότερο τὸν Κάιλ. Τὸν κάνουν καὶ φρενιάζει. Μαζεύει ὅλες τίς δυ νάιμεις πού τοῦ ἔχουν ἀπομείνει καὶ μιὰ καινούργια λυσσασμένη ἐπίθεσις τοῦ ἀρχίζει. Ὁ ἀδελφός του δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποκρούσῃ τρῶμερές σπαθιές, τῆ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα που παροικολοθεῖ τὸν ἀγῶνα μὲ κομμένη ἀναπνοή. Θὰ τὸν σκοτώσῃ! Καὶ

Ύστερα... Αυτό θα είναι τὸ τέλος μας! Τίποτα δὲν θὰ μπορῆ πιά νὰ μᾶς γλυτώσῃ...

— Μὴ φοβάσαι, Μπέλλα! λέει ἀτάραχος καὶ μὲ μεγάλη βεβαιότητα στὴ φωνή του ὁ γυιὸς τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ἀβὰλ θὰ νικήσῃ!

— Μά... ὄλο ὑποχωρεῖ!...

— Θὰ νικήσῃ!, ξαναλέει ὁ Κὰλ μὲ σταθερὴ φωνή. Εἶναι ψυχραίμος καὶ μάχεται μὲ τὴ λογικὴ... Ἐνῶ ὁ Κὰιλ δὲν ξέρει τί κάνει ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Σπαταλεῖ τις δυνάμεις του. Σὲ λίγο δὲν θὰ μπορῆ νὰ σηκώσῃ τὸ σπαθὶ του!

Ὁ Κὰλ καταλαβαίνει πολὺ καλὰ τὴν ψυχολογία τῶν δύο ἀδερφῶν. Ξέρει καὶ τὴν ψυχολογία τοῦ πολέμου, γιατί εἶναι ὁ ἴδιος ὁ τρομερώτερος πολεμιστὴς τῆς ἀνεξερεύνητης περιοχῆς...

Ὁ Κὰιλ βλέπει μὲ λύσσα πὼς ὅλες οἱ σπαθιές του ἀποκρούονται ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία καὶ ἀκρίβεια.

Γιὰ μιὰ στιγμή σταματᾷ τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὸν κυττάζει μὲ μᾶτια κατακάκκινα σὰν τὸ αἷμα!

— Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃς γιὰ πολὺ ἀκόμα!, μουγγρίζει. Θὰ σὲ σκοτώσω! Καὶ θὰ σκοτώσω καὶ τοὺς φίλους σου! Ἐγὼ θὰ γίνω βασιλιάς τῆς Ἀτλαντίδας κι' ἄς εἶσαι ἐσὺ ὁ πρωτότοκος! Βασιλιάς δὲν ἵπρέπει νὰ γίνεται ὁ πιὸ μεγάλος ἀλλὰ ὁ πιὸ δυνατός!

— Φυλάξου, Κὰιλ!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ἀβὰλ! Εἶσαι ἕνα αἰμοβόρο τέρας πού γεννήθη-

κε γιὰ συμφορὲς καὶ γιὰ αἶμα, ἀλλὰ οἱ θεοὶ ὠργίστηκαν ἀπὸ τίς πράξεις σου καὶ ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς γιὰ ὅλα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀβὰλ ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσιν του. Μιὰ ἐπίθεσιν πού εἶναι τρομερὴ.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρακολουθοῦν τὴν μονομαχία τοὺς δὲν θὰ πῆστευε πρὶν ἀπὸ λίγο πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο θαῦμα.

Ἐκεῖνος πού πρὶν ἀπὸ λίγο ὑποχωροῦσε ὀλοένα, τώρα ξεχύνεται μπροστὰ σὰν γεράκι. Τὸ σπαθὶ του ἀνεβοκατεβαίνει ἀμείλικτα σὰ νὰ μὴν εἶναι χέρι αὐτὸ πού τὸ κρατᾷ ἀλλὰ κάποια μηχανὴ θανάτου.

Ὁ Κὰιλ ὑποχωρεῖ... ὑποχωρεῖ...

Τὰ μᾶτια του γαμίζου φόβο. Κρῦος ἰδρώτας ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ κατακυκλαῖ βρέχοντας ὄλο του τὸ καρμὶ καὶ παγώνοντας τὰ μέλη του.

Καταλαβαίνει μὲ ἀνήμπορη λύσσα ὅτι τὸ τέλος του πλησιάζει μὲ ἀστραπιαία γρηγορόδα.

Οἱ Ἀτλαντες τὸ βλέπουν τώρα κι' ἐκεῖνοι.

Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ μόνο δυο-τρεῖς τολμοῦσαν νὰ φωνάξουν ὑπὲρ τοῦ Ἀβὰλ, τώρα πολλὸς κόσμος εἶναι ὀρθιος πάνω στὶς ἐξέδρες καὶ ζητωκραυγάζει τὸν πρωτότοκο γυιὸ τοῦ Ἀρατ.

— Ἐκδικήσου, Ἀβὰλ!

— Λύτρωσέ μας ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας!

— Ξαναφέρε τις εὐτυχισμέ

νες μέρες στην Νέα Άτλαντίδα!

Ο Άβάλ σταιματάει. Κυτάζει για τελευταία φορά στα μάτια τόν αδελφό του, που τὰ πόδια του τρέμουν από τόν φόβο και τήν άπελπισία.

— Άκουσες τή φωνή του λαού σου!, που λέει γαλήνια. Αὐτοί που κυβερνοῦσες αὐτοί οί ἴδιοι σέ καταδικάσαν.

Ύψώνει τὸ σπαθί του και τὸ κατεβάζει με δύναμι. Ο Κάλ προσπαθεῖ νά άντισταθῆ.

Δέν εχει ἄμως πιὰ δύναμι στό χέρι του. Στό τρομερό χτύπημα, τὸ σπαθί του ξεφεύγει και πέφτει στην άρένα.

Στέκει τώρα ἄοπλος μπροστά στον μεγαλύτερο αδελφό του!

Στήν απόλυτη διάθεσί του.

Ο Χούπι νευριάζει. Τραβάει τὸ μπούμερανγκ και τὸ ξαιμολάει!

Ο δίκαιος και μεγαλόκαρδος Άβάλ στέφεται βασιλεὺς τῆς πανάρχαιας πολιτείας.

Ο ΧΟΥΠ ΗΡΩΑΣ

ΜΑ ΠΑΝΩ στην κρίσιμη στιγμή, γίνεται κάτι τρομακτικό:

Ένας από τους σωματοφύλακες του τρομερού Κάλ, που δάει μ' ένα θεώρατο ἄλμα ἑπάνω στην εξέδρα που παρακολουθοῦσε ὡς τώρα τόν ἄγωνά. Στό χέρι του ἀστράφτει ἕνα πελώριο μαχαίρι. Μὲ δυὸ πηδήματα και πρὶν κανεὶς προλάβῃ νά κουνηθῆ καν ἀπὸ τῆ θέσι του, βρίσκεται στη ράχι του ἀλυποψίαστου Άβάλ.

Τὰ θήματιά του εἶναι ἄθρομυα σαν τῆς γάτας και ἀνάμεσα στίς ἰαχές του πλήθους ὁ Άβάλ δέν ἀκούει τίποτα. Τὸ δολοφονικό ὄπλισμένο χέρι ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὸ κε-

φάλι του με άστραπιαία ταχύτητα.

Το παιδί της ζούγκλας, ο Κάλ, βρίσκεται μακριά απ' αυτή τη φάσι γιατί έχει τρέξει κοντά στις δυο συντρόφισσές του.

Χλωμιάζει. Τα μάτια του γεμίζουν φρίκη.

Μιά τρομερή κραυγή βγαίνει από το λαρύγγι του για να ειδοποιήσει τον 'Αβάλ για τον τρομερό κίνδυνο του θανάτου που διατρέχει.

Μά ο νόμιμος βασιλιάς της 'Ατλαντίδας ούτε τώρα μπορεί να καταλάβει. 'Ανάμεσα στις έξαλλες κραυγές του πλήθους, εκείνη του Κάλ χάνεται.

Το τέλος του είναι σίγουρο γιατί το δολοφονικό χέρι κατεβαίνει κιόλας για να τον καρφώσει...

'Απλώνει τη χερούκλα της και τον αρπάζει επάνω από τον έξωστη του.

'Αστράφτει μια φοβερή και τρομερή σφαίρα του χαζο-Χούπ.

'Αρχίζει να κατεβαίνει, αλλά η κίνησή του αυτή δεν τελειώνει ποτέ.

Ξαφνικά, ένα ούρλιαχτό πό του ξεφεύγει από το στόμα του δολοφόνου. Το όπλο του θανάτου γλιστράει ανάμεσα από τα δαχτυλά του και πέφτει στη γη. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο το ακολουθεί και ο ίδιος με την πτώση του.

Ο 'Αβάλ που αυτή τη φορά άκουει τη λυσσασμένη φωνή του κακούργου μέσα σ' αυτιά του, πηδαι ξαφνιασμένος στο πλάι, την ίδια στιγμή που όλο το πλήθος των 'Ατλάντων που παρακολουθεί με άγωνία τη σκηνή, σιωπάει με φρίκη.

Πλαϊ σπών παρ' όλιγο δολοφόνο του, είναι πεσμένο ένα παράξενο όπλο. Αυτό που τον χτύπησε στο πίσω μέρος

του κεφαλιού και τον ξάπλωσε κάτω άναίσθητο, πριν προλάβει να άποστειλώσει τὸ άπαίσιο έργο του.

Και τὸ όπλο αυτό που ὀ'Αβάλ δέν μπορεί νά καταλάβη τί είναι γιατί δέν τὸ είχε ξαναδῆ ποτέ στὰ μάτια του, δέν είναι τίποτε άλλο από τὸ ...θρυλικὸ μπουμεραγκ τὸ Χούπ!

Πραγματικά, ὁ ήλίθιος πυγμαίος καθώς βλέπει τὴν ύπουλη αὐτὴ πράξι τὸ σωματοφύλακα τὸ Κάιλ, τὸν πιάνουν τὰ νεύρα του. Δέν έχει καταλάβει βέβαια πὼς πρόκειται νά σκοτώσῃ τὸν 'Αβάλ ἐκεῖνος ὁ άνθρωπος. 'Απλῶς νομίζει πὼς πάει νά βοηθήσῃ τὸν άφέντῃ του και ξέρει πὼς δέν είναι σωστὸ πράγμα δυὸ νὰ πολεμᾶνε έναντιόν ενός.

Πετάγεται λοιπόν στὴ στιγμή ὀρθιος. Τραιβάει τὸ μπουμεραγκ και τὸ ξαμολάει! Και γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ὁ χαζο-πυγμαίος κάνει διάνα!

"Όχι γιατί ἔχει μάθει σημάδι από τὴ μιὰ στιγμή στὴν άλλη. "Ίσως ὅμως ἐπειδὴ στὴν πραγματικότητα δέν είναι τὸ χέρι τοῦ ήλίθιου πλάσματος αὐτὸ που ἔχει τινάζει τὸ όπλο, ἀλλὰ τὸ οδηγεῖ τὸ τιμωρὸ χέρι τοῦ Θεοῦ που δέν θέλει νά γίνῃ μιὰ τέτοια φρικτὴ δολοφονία.

Ὁ σωματοφύλακας τοῦ βασιλιά Κάιλ, τρώει τὸ βαρὺ και παράξενο άπλο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιού και σωριαζεται κάτω άναίσθητος.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα,

κανείς δέν μιλάει. Νεκρικὴ σιγή άπλώνεται σ' ὀλόκληρη τὴν πλατεία.

'Η τσιριχτὴ φωνὴ τοῦ πυγμαίου σχίζει αὐτὴ τὴ σιωπὴ σάν μαχαίριά:

— "Ὅλα κι' ὄλα!, 'Εγὼ ζαβολιές δέν θέλω! 'Εμπρός, παιδιὰ συνεχίστε τὸν καυγά σας σάν νά μὴν ἔγινε τίποτε!

Ένα οὐρλιαχτὸ μίσους ἐκ' μέρους τοῦ Κάιλ είναι ἡ άπάντησις:

— "Άτιμε πυγμαίε! 'Εγὼ σοῦ χάρισα τὴ ζωὴ και σ' ἔκανα φίλο μου και ύποσιπιστὴ μου κι' ἐσύ με πρόδωσες!

— "Εγὼ; "Όχι!, διαμαρτύρεται ὀχαζο-πυγμαίος θυμωμένος ἀνεβαινοντας ὀρθιος πάνω στὴν ἐξέδρα. Ψέματα σοῦ εἶπανε! Κάποιος άλλος θὰ ἦταν! 'Εγὼ δέν ἔκανα τέτοια δουλειά!

— Μὲ πρόδωσες με τὸν χειρότερο τρόπο, τέρας!

— "Άκου νά σοῦ πῶ! Νά μὴ λῆμε κι' ὅ,τι θέλουμε!, τσιρίζει ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ νευριασμένος. Πὼς νά σὲ προδώσω, χαζέ, άφού οὔτε ξέρω πὼς γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά;

— Θά μού τὸ πληρώσῃς!, γρυλλίζει ὁ Κάιλ με άφρους λύσσας στὸ στόμα του.

— Τώρα μάλιστα! "Αν θὰ ἱβρῆς τσακιστὴ πεντάρα ἐπάνω μου, σφύρα μου κλέφτικα! 'Ὁ Κάιλ θέλει νά πῆ κι' ὄλλα ἀλλὰ δέν προλαβαίνει.

Βλέπει τὸν ἀδελφὸ του νά πλησιάζῃ με τὸ σπαθὶ ὕψυμένο. Τὸ βλέμμα τοῦ 'Αβάλ είναι σκοτεινὸ και άποφασιστικὸ.

‘Ο Κάιλ ἀνατριχιάζει.

‘Ωστόσο, μπορεί νά είναι ἕνα αἰμοδόρο τέρας, ἀλλά εἶναι συγχρόνως καί γενναῖος. Δέν προκείται νά παρακαλέσῃ γιά τή ζωή του. Στέκεται ὁλόρθος ἀπέναντι στόν θάνατο. Κυττάζει τόν μεγαλύτερο ἀδελφό του στά μάτια μὲ ἀφάνταστο μῖσος.

— “Ἐμπρός!, γρυλλίζει. Χτύπα! Τί περιμένεις! Εἶμαι ἀοπλος! Μπορεῖς νά με σκοτώσης!

— Προηγουμένως κρατοῦσες τὸ σπαθί σου, δολοφόνε τοῦ πατέρα μας!, τοῦ λέει αὐστηρὰ ὁ ‘Αβάλ. “Ἄν δέν τὸ κρατᾶς τώρα πιά, αὐτὸ εἶναι γιὰτὶ νικήθηκες! Μπορῶ νά σέ σκοτώσω! Ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἀπὸ τοὺς νόμους μας! Εἶσαι ἀξίος νά πεθάνῃς γιὰτὶ τὰ ἔργα σου μόνο γιά θάνατο ἀξίζουν!

— ‘Ἐμπρός λοιπόν!, μουγυρίζει ὁ Κάιλ. Σέ περιμένω!

‘Ο ‘Αβάλ τὸν κινττάζει γιά μιὰ στιγμή καί ὄλη ἡ ἀποφασιστικότητά χάνεται μονομιᾶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Τὸ ὄπλισμένο μὲ τὸ σπαθί χέρι του ὑψώνεται ἀργὰ γιά νά χτυπήσῃ, ἀλλὰ ἀρχίζει νά τρέμῃ ἀνάλοισρα. Σταματάει.

‘Ο Κάιλ κλείνει τὰ μάτια περιμένοντας τὸν θάνατο, ἐνῶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του εἶναι τόσο χλωμό, σὰν νά εἶναι ἀπὸ τώρα πεθαιμένος.

‘Ο ‘Αβάλ κατεβάζει πάλι τὸ χέρι του, χωρὶς νά χτυπήσῃ τὸν ἀδελφό του.

‘Ἡ φωνή του εἶναι ποιράζεση καί τρεμουλιαστὴ καθῶς

λέει ἀπίσημα αὐτὰ τὰ λόγια:

— Τὸ αἷμα σου εἶναι τὸ ἴδιο τὸ δικό μου!

‘Ο Χούπ τσιρίζει παλαβὰ ἀπὸ τὸ πρόστο του:

— Καλὲ παλιόπαιδο! Δῶσε ἀμέσως πίσω τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου! Δέν ντρέπεσαι; Καταλαβαίνεις τί θὰ συμβῆῖ ἂν κόψῃ τὸ χέρι του καί δέν ἔχει αἷμα; Δέν θὰ τρέξῃ τίποτα καί θὰ τὸν πάρουνε γιά τρελλό!

Κανεῖς φυσικὰ δέν δίνει προσοχὴ στὶς κουταιμάρες τοῦ Χούπ.

‘Ο ‘Αβάλ συνεχίζει μὲ τὸν ἴδιο αὐστηρὸ καί ἐπίσημο τόνο:

— Εἶσαι ἕνα τέρας μὲ ψυχὴ δηλητηριασμένη! Σοῦ ἀξίζει νά πεθάνῃς ὄχι μιὰ ἀλλὰ ἑκατὸ φορές!...

— ‘Αδύνατον δέν γίνεται! τσιρίζει ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ. Μὲ μιὰ θὰ μείνῃ τάβλα!

— Καί γιά τὰ ἐγκλημάτά σου ὄχι μόνο ἀπέναντι σ’ ἐμένα καί στόν πατέρα, ἀλλὰ καί ἀπέναντι στοὺς ὑπηκόους σου, πάλι σοῦ ἀξίζει νά πεθάνῃς!, συνεχίζει ὁ ‘Αβάλ. ‘Αλλὰ ἐγώ, δέν μπορῶ νά σέ σκοτώσω!... “Ὅ,τι κι’ ἂν εἶσαι, εἶσαι ἀδελφός μου!

— Νά σοῦ ζήση!, λέει ὁ πυγμαῖος κοιλοδιθέτα καί μὲ μεγάλη εὐγένεια.

‘Ο Κάιλ ἀνοίγει τὰ μάτια του. Τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς ξαναγαυρίζει σιγά-σιγά στὸ πρόσωπό του.

— Καί τί θὰ με κόνης; ρωτάει ὑπουλα ἐνῶ τὰ μάτια του γυαλιζοῦν ἀπειλητικὰ.

— Θα σ' έξορίσω από τη Νέα 'Ατλαντίδα! Θα σε στείλω με μιὰ συνοδεία μακρούα, σ' ένα μέρος όπου ποτέ δεν θα μπορέσης να ξαναγυρίσης μόνος σου! Ζήτησε μακρούα από μιάς!

Ο Χούπ, όπως βλέπει πως κανείς δεν του μιλάει για τις κρυάδες του, έχει ξεθαρρέψει και δεν χάνει καμμιά ευκαιρία.

— Μόνο να μιάς γράφης που και πού!, τσιρίζει χασκογελώντας. Έχω μιὰ καρακάξα που ξέρει γράμματα και θα τη θάξω να σου απαντή!

— Έγώ στη θέση σου θα σε σκότωνα!, μουγγρίζει άγρια ο Κάιλ, σαν θηρίο, κυττάζοντας με φλογισμένο βλέμμα τον μεγαλόκαρδο αδελφό του. Θάταν για μένα χαρά να θυθίσω τη λεπίδα του σπαθιού μου στα σπλάγχνα σου! Κάντο κι' εσύ! Σε προκαλώ!

Τεντώνεται καλά - καλά και χασμουριέται δυνατά,

— Όχι! Δεν θα σε σκοτώσω!, λέει ο 'Αβάλ άποφασιστικά. Όσο κι' αν είναι δίκαιο, δεν υπάρχει μεγαλύτερη άμαρτία από το να χυθή αδελφός το αίμα αδελφού!

— Μή σε νοιάζει κι' αν χυθή!, τσιρίζει πάλι ο άνεκδιήγητος πυγμαίος. Το μαζεύουμε μετά ξανά και του το δίνομε να το πιή να καρδαιμώση!

Ο Κάιλ κάνει ένα βήμα προς το μέρος του αδελφού του, ώσπου το στήθος του άγγίζει στην αίχμη του σπαθιού του 'Αβάλ.

— Σκότωσέ με, το καλό που σου θέλω!, σφυρίζει σαν φίδι. Όπου και να με στείλης εγώ θα ξαναγυρίσω, 'Αβάλ! Θα ξαναγυρίσω να έκδικηθώ και τότε τίποτα δεν θα είναι πια ίκανό να σε σώση! Θα ξαναγυρίσω για να σου θυθίσω ένα μαχαίρι στην καρδιά!

— Είσαι ένα συχαμερό έρπετό!, μουρμουρίζει με φρίκη και άηδία ο πρωτότοκος γιός του 'Αρατ. Ίσως όμως να μην είσαι παρά ένας δυστυχισμένος τρελλός! Θα ζήσης μακρούα από την 'Ατλαντίδα, με την κατάρρα της φυλής σου και του αδελφού σου, Κάιλ!

— Δυστυχία σου! Υπογράφεις τον θάνατό σου που δεν με σκοτώνεις!, ούρλιάζει έκείνος. Να θυμάσαι πως σε είδοποίησα!

Ο 'Αβάλ όπισθοχωρεί ένα βήμα.

— Πάρτε τον!, φωνάζει προς τους στρατιώτες που τον περιτριγυρίζουν. Πάρτε τον

καί κλείστε τον στη φυλακή. Σήμερα θα γίνει η έορτή της στέφης. Αύριο το πρωί θα εξοριστη!

— Ζήτη ο δίκαιος 'Αβάλ! Ξεφωνίζουν τα πλήθη με ανακούφισι.

— Ζήτη ο βασιλιάς της Νέας 'Ατλαντίδας, 'Αβάλ!

— Ζήτη ο 'Αβάλ ο μεγαλόκαρδος!

— Ζήτη τα μπαλλέτα!, τσιρίζει κι' ο χαζο-πυγμαίος με τη σειρά του. Άντε, τί θα γίνει παιδιά; Βάζουμε εκείνη τη χοντρή να ιμάς χορέψη καρσιλαμά;

Καί με τα λόγια αυτά ο αδιόρθωτος πυγμαίος δείχνει τη... Χούλα!

Μά, αν όλοι του συγχωρούν τις ανοησίες που λέει γιατί δεν του δίνουν καν σημασία, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με την πελώρια νέγρα, που από μαύρη γίνεται μελανιά από το θυμό της.

Με τρία πηδήματα βρίσκειται κάτω από την εξέδρα, απλώνει τη χερούκλα της και τον αρπάζει επάνω από τον εξώστη του. Τον κατεβάξει και τον άκουμπάει άμπρός της.

— Τι είπες, τριπίθαμε; Ξεφωνίζει, ενώ ο κόσμος γελάει με τον καυγά του κωμικού ζευγαριού.

— Είπα να χορέψης καρσιλαμά, λέει ο Χούπ άπορημένος, αλλά αν δεν ξέρης, χόρεψε... τσιφτετέλι!

— Χόρεψε πρώτα έσύ, κα κομούτσουνε, να δούμε πώς χορεύεις!, τσιρίζει καταγανακτισμένη η πελώρια νέγρα. Καί

— Μικρέ πυγμαίε, λέει μ' άγνωμοσύνη ο 'Αβάλ, σου χρωστάω τη ζωή μου!

μ' αυτά τα λόγια σηκώνει τη χερούκλα της και άστράφτε: μιá φοβερή και τρομερή σφαλιάρα του χαζο - Χούπ, που τον κάνει και παίρνει δεκαπέντε τούμπες και φτάνει ρολάροντας ως τη μέση της άρένας!

ΘΑΥΜΑ

ΠΡΑΣΙΝΑ, κόκκινα, κίτρινα, μπλέ, και όλων των χρωμάτων άστράκια αναβοσβυνουν τριγύρω στον πυγμαίο, έξ αιτίας της ιστορικής αυτής καρπαζιάς. Το κεφάλι του κουδουνίζει σά να ναι κωδωνοστάσιο καιμμιás μεγάλης έκκλησίας.

Οί ματάρεις του γλαρώνουν. Ένας άναστεναγμός εύτυχίας του ξεφεύγει.

Κυττάζει γύρω του ξαφνικά με τρομερή έκπληξη, σά να μη υπορή να καταλάβη τι είναι όλα αυτά που βλέπει. Κατόπιν τεντώνεται καλά-καλά και χασιμουριέται δυνατά.

— Πρὸς στιγμήν μου φάνηκε πὼς ξύπνησα, τσιρίζει ἀλλὰ κοιμάμαι ἀκόμα τοῦ καλοῦ καιροῦ!

Κυττάζει τὴ Χούλα πού στέκει ἀπὸ πάνω του ἀγριεμένη καὶ συνεχίζει ἀπότομος:

— Καλέ, Χουλίτσες, νὰ μου θυμίσετε αὔριο τὸ πρωὶ νὰ σὰς διηγηθῶ τὸ ὄνειρο πού βλέπω! Ἔχε: πλάκες τρικουβερτες!

Ξανακυττάει μὲ γουρλωμένες τὶς ματάρες τὰ πλήθη τῶν Ἀτλάντων στὶς ἐξέδρες καὶ τσιρίζει μὲ θαυμασμό:

— Δὲν τὸ περιμένα ποτέ πὼς θὰ μπορούσε νὰ χωρέση τόσοσ κόσμος μέσα σ' ἓνα ὄνειρο! Σίγουρα θὰ παραφάγα καὶ θάχω φούσκωσι!

— Κάλ!, ξεφωνίζει μὲ χαρὰ ἡ Μπέλλα τὴν ἴδια ὥρα. Ὁ Χούπ ξαναβρῆκε τὸ μνημονικό του! Τὸν γιάτρεψε ἡ καρπαζιὰ τῆς Χούλας!

— Σῶπα, καλέ!, γκρινιάζει ὁ χαζο-πυγμαῖος νευριασμένος. Τὶ στριγγλίζεις ἔτσι; Θές νὰ μὲ ξυπνήσης;

— Εἶσαι ξύπνιος, καλέ μου Χούπ!, λέει ἡ λευκὴ κοπέλλα. Μόνο πού ξαναβρῆκες τὴ μνήμη σου! (*)

— Ἀπόδειξις πού κοιμάμαι εἶναι οἱ κοτσάνες πού λές,

τσιρίζει ὁ Χούπ χασκογελώντας. Γιατὶ ἐσὺ ἤσουνα πάντα σοβαρὸ κορίτσι καὶ δὲν ἔλεγες ποτέ σου τέτοιες τρέλλες!

Ἡ πελώρια νέγρα εἶναι κι' αὐτὴ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς καρπαζιάς της.

— Δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἐντελῶς, μὲς Μπέλλα!, λέει μὲ μῦτια πού λάμπουν. Ἄν τοῦ δώσω καὶ μιὰ δευτέρη σφαλιάρα, θὰ γίνῃ περδικί!

— Ὅχι! Μὴν τὸν ξαναχτυπήσης γιατί μπορεῖ νὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα πάλι!

Στὸ μεταξὺ καὶ ἡ Χούλα δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποφασίσῃ τί θὰ κἀνῃ, γιατί οἱ Ἀτλαντες ὁμοῦν μὲ φωνές θριάμβου πρὸς τὸ μέρος τοῦ πυγμαίου.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἥρωάς μας!, ξεφωνίζουν. Αὐτὸς ἔσωσε τὸ βασιλιά μας τὸν Ἀβάλ! Αὐτὸς ἐλευθέρωσε τὴν Ἀτλαντίδα!

Ὁ Ἀβάλ ἄμως δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πάνε κοντά του. Μ' ἓνα νόημα τοὺς σταματᾷ. Ζυγώνει μόνος του τὸν Χούπ. Ἀπλώνει τὸ χέρι του.

— Μικρὲ πυγμαίε, λέει μὲ εὐγνωμοσύνη, σοῦ χρωστάω τὴ ζωὴ μου!

— Καλὰ μου τὴ δίνεις ὅταν θάχης!, τσιρίζει ὁ χαζο-πυγμαῖος. Φαίνεται καλὸ παιδί καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ τὴ σκάσης!

Ὁ Ἀβάλ γελάει.

— Νὰ καὶ κάτι πού ὁ ἀπαιστος ἀδελφός μου δὲν εἶχε ἀδικο!, λέει. Εἶσαι πραγματικῶς

(*) Διάβασε τὸ 1:10 τῆς τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Τρόμος ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων»,

ἀνεκτίμητος γὰ νὰ κάνης παρ-
ρέα σ' ἕναν βασιλιά!

— «Ἀνεκτίμητος» εἶσαι ἐ-
σύ κι' ὄλο σου τὸ σόι!, τσι-
ρίζει ὁ Χούπ θυμωμένος. Δὲν
μῆρέπεις νὰ βρίζης κοτζάμ
παιδί;

Ἵλοι οἱ Ἄτλαντες σκᾶνε
στὰ γέλια καὶ μαζί μ' αὐτοὺς
κι' ὁ Ἀβάλ καὶ ὁ Κάλ μὲ τὴ
Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα.

Καὶ ὁ Χούπ συμπεραίνει μὲ
γουργωμένα μάτια...

— Λοιπὸν, πολὺ ἀστείος εἶ
μαὶ στὸν ὕπνο μου, νὰ ξέρης!

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΚΑ·Ι·Λ

Η ΜΕΓΑΛΗ γιορτὴ τῶν Ἄ
γλάντων τελειώνει. Ὁ με-
γαλόκαρδος καὶ δίκαιος
Ἀβάλ στέφεται βασιλιάς τῆς
πανάρχαιας πολιτείας. Παν-
τοῦ οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν
τὸ μεγάλο γεγονός, ὅλη τὴ
μέρα.

Στὴν ἀρένα ἔγιναν μονομα-
χίες, ἀλλὰ χωρὶς κανεὶς νὰ
σκοτωθῇ. Οἱ δυνατώτεροι ποὺ
νίκησαν στοὺς ἀγῶνες τῆς πά-
λης πήραν θαυτύπια βραβεῖα
ἀπὸ τὸν καινούργιο βασιλιά.
Ἔγιναν καὶ χοροί. Ὁ χαζο-
Χούπ τραλλάηκε ἀπὸ τὴ χα-
ρὰ του βλέποντας τὶς κοπέλ-
λες τῆς Ἀτλαντίδας μὲ ἄνωσ
σίδες ἀπὸ λουλούδια στὰ χέ-
ρια νὰ χορεύουν λικνιστικούς
χορούς.

Ἦρθε στὸ «τσακίρ-κέφι»
καὶ πετάχτηκε ὄρθιος πάνω
στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπιστῆμων ὅ-
που καθόταν, πλαῖι στὸν Ἀ-
βάλ, τὸν Κάλ καὶ τὶς δύο συν-
τρόφισσές τους.

— Οἱ χοροὶ σας κάτι λένε
τσιρίζε μ' ὄλη του τὴ δύναμι,
ἀλλὰ εἶναι ἀσυγχρόνιστοι!
Τώρα θὰ δῆτε χορὸ ποὺ τὸ
μάτι σας θὰ γίνη γαρίδα! Ἐ-
λάτε, Χουλίπες μου! Ἐλάτε
νὰ τοὺς χορέψουμε Χούλα—
Χούπ νὰ γλαρώσῃ τὸ ματάκι
τους! Ἐμπρός!

Καὶ μ' ὄλο ποὺ ἡ Χούλα ἔ-
φερε στὴν ἀρχὴ τὶς ἀντιρρή-
σεις της, στὴ γενικὴ παρακλῆ
σι ὄλων, δέχθηκε στὸ τέλος.

Παρ' ὄλο τὸ μπόι της, τὰ
κατάφερε θαυμάσια καὶ ὁ ἀ-
ριστοτέχνης Χούπ θριάμβευσε.
Ἀπέσπασαν καὶ οἱ δύο τοὺς
τὰ πιὸ αὐθόρμητα χειροκρο-
τήματα τοῦ κοινοῦ καὶ τὰ συγ-
χαρακτῆρα τοῦ καινούργιου βα-
σιλιά.

Ἡ ὑπόλοιπη μέρα πέρασε
μὲ φαγοπότι. Σ' ἕνα πελώριο
τραπέζι στὸ πωλάτι ποὺ κά-
θησαν ὄλοι οἱ ἐπίσημοι τῆς πό-
λης, ἔγινε γλέντι τρικούβε-
το. Ὁ Χούπ ἤπιε κρασί ποὺ
δὲν εἶχε πιῆ ποτὲ στὴ ζωὴ του
κι' ἔγινε στουπὶ στὸ μεθύσι.

Καὶ σ' ὄλες τὶς γωνιὲς τῆς
Νέας Ἀτλαντίδας οἱ ἄνθρω-
ποι ἔτρωγαν κι' ἔπιαν κι' ἀ-
πὸ παντοῦ ἀκούγονταν τρα-
γούδια. Ὅλοι ἦσαν εὐτυχισμέ-
νοι. Ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν ἡ με-
γαλύτερη μετὰ ἀπὸ τὸν θάνα-
το τοῦ δίκαιου Ἄρατ ποὺ τὸν
δολοφόνησε τὸ ἴδιο τὸ παιδί
του!

Ἵλοι γιάρταζαν μὲ τὴν ψυ-
χὴ τους τὴ λύτερωσι τους ἀπὸ
τὸν τρομερὸ Κάιλ, ποὺ τοὺς
εἶχε κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο
καὶ ζοῦσαν συνεχῶς μέσα στὴ

φρίκη και τὸν φόβο τοῦ θανάτου.

Μὰ ὅσο κι' ἂν εἶναι εὐτυχησμένη μιὰ μέρα, τελειώνει κάποτε κι' αὐτὴ καὶ μάλιστα οἱ χαρούμενες μέρες ἔχουν τὸ κακὸ νὰ τελειώνουν γρηγορότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ἡ νύχτα ἀρχίζει ν' ἀπλώνεται σιγά-σιγά πάνω στὴ Νέα Ἀτλαντίδα. Στους δρόμους καὶ στὶς πλατείες οἱ φανοκόροι ξεχνοῦν ν' ἀνάψουν τὰ φανάρια, ὅπως τ' ἀνάβουν κάθε δρόμο. "Ὅλοι ἔχουν μεθύσει ἀπὸ τὸ πιστὸ κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ δὲν θυμῶνται τί πρέπει νὰ κάνουν. Ἐπειδὴ ὡς αὐτὴ τὴ μέρα δὲν τολμοῦσαν οὔτε τὸ παραμικρὸ νὰ παρα-

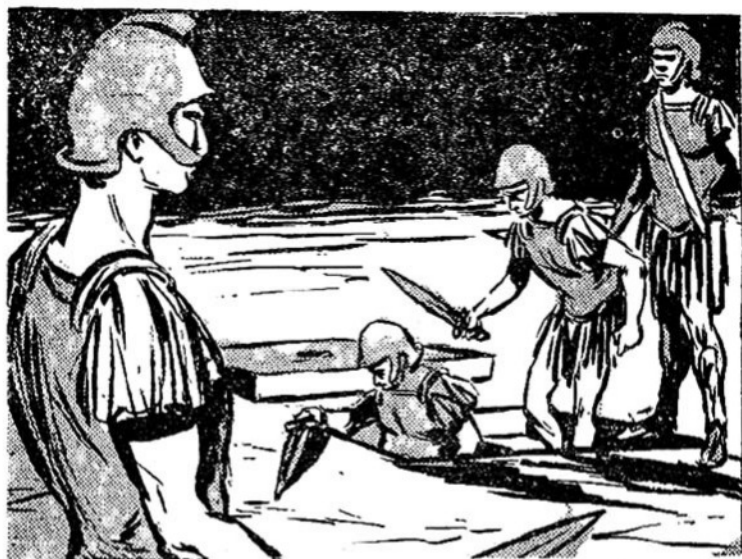
λείψουν ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις τους, γιατί ἡ μόνη ποινὴ γιὰ τὸ παραμικρότερο παράπτωμα ἦταν ὁ θάνατος, σήμερα τὸ ρίχνουν ἔξω καὶ ἀφήνουν τὶς φροντίδες γιὰ αὔριο...

Ἐτσι ἡ ὥρα περνάει. Ἡ νύχτα πυκνώνει γιὰ καλὰ καὶ κολασμένο σκοτάδι σκεπάζει τὴν πανάρχαια πολιτεία. Κανένας φῶς στους δρόμους πουθενά. Τὰ φανάρια μένουν σκοτεινά...

Μέσα σὲ κάθε σπίτι εἶναι σπημένο κι' ἀπὸ ἓνα γλέντι. Στὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν παντοῦ ὑπάρχουν φῶτα κι' ἔτσι στὴν ἀρχὴ καὶ στους δρόμους ὑπάρχει λίγο φῶς. Ὅταν ἰδῶς σιγά-σιγά, κουρα-

Ἀπέσπασαν κι' οἱ δύο τους τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινού

‘Ο Όλαρ κατεβαίνει πρώτος στην καταπακτή.

σιμένοι απ’ τὰ γλέντια καὶ τὶς διασκεδάσεις, οἱ ἄνθρωποι ἀποφασίζουν νὰ κοιμηθοῦν τέλος, καὶ τὰ φῶτα σβύνουν ἕνα-ἕνα, τότε ἡ Νέα Ἀτλαντίδα σβύνει λὲς πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Τὴν καταπίνει ἡ ἀχόρταγη νύχτα καὶ οὔτε σὰν ἴσκιος δὲν τὴν ἀφήνει νὰ φανῇ.

Καὶ στὸ παλάτι ὅλα ἤσυχάζουν.

Οἱ τέσσερις σύντροφοι, ὁ Κάλ μετὸν Χούπ καὶ ἡ πεντάμορφη Μπέλλα μετὴ τῆ Χούλα, ἀποσύρονται στὰ πολυτελῆ διαμερίσματα πού τοὺς παραχωρεῖ ὁ Ἀβάλ, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Λίγες ὥρες πρὶν ξημερώση

σὲ ὅλη τὴν ἀπέραντη πανάρχαια πολιτεία, δὲν ἀκούγεται ὁ παρααιμικρὸς ψίθυρος, λὲς κι’ ὅλοι ἔχουν πεθάνει.

Ἡ σκοτεινιά καὶ ἡ σιγή τοῦ θανάτου κυριαρχοῦν παντοῦ...

Καὶ πραγματικά, ὁ θάνατος εἶναι αὐτὸς πού παραμονεύει αὐτῇ τῇ νύχτα πάνω ἀπὸ τὴν Νέα Ἀτλαντίδα!

Ἀφοῦ περνᾷ λίγη ὥρα μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή, ξαφνικά μέσα ἀπὸ κάποιους παράμερους δρόμους, ἀκούγεται ἕνας ἀκαθόριστος ψίθυρος.

Δὲν εἶναι ψίθυρος ἀπὸ ὀμιλίες, ἀλλὰ ἀπὸ βήματα πολλῶν ἀνθρώπων μαζί πού πατοῦν στὰ νύχια προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκουστοῦν.

Είναι τόσο σκοτεινά παντού, που οι σκιές των ανθρώπων αυτών δεν διακρίνονται. Πάντως ο ελαφρότατος ψίθυρος από τα θήματα τους, που έχει ξεκινήσει από μια από τις πιο απόμερες συνοικίες, προχωρεί προς το κέντρον της πόλεως. Φτάνει στην μεγάλη πλατεία της 'Ατλαντίδας που είναι κατασκότεινη. Στο ίδιο εκείνο μέρος που το πρωί έγιναν όλα τα δραματικά γεγονότα και στη συνέχεια οι ιστορικές γιορτές.

Δεν στέκονται όμως ούτε κι' εκεί.

Προχωρούν προς το παλάτι. Όταν φτάνουν, ακόμα κι' ο ελαφρότατος θόρυβος που έκαναν δεν ακούγεται πια καθόλου.

Περνούν αθόρυβα μπροστά από τους άκοιμητους φρουρούς που στέκονται έξω από την είσοδο του μεγαλοπρεπούς κτιρίου, χωρίς οι τελευταίοι αυτοί να αντιληφθούν τίποτα.

Συνεχίζουν τον δρόμο τους και φτάνουν ως ένα κτίριο που υπάρχει πίσω από τα ανάκτορα.

Εκεί στέκονται. Ένας άλλος θόρυβος ακούγεται αυτή τη φορά. Δεν μοιάζει με θόρυβο από δήματα, αλλά σαν πολλοί μαζί πολεμιστές να σέρονουν όσο μπορούν πιο σιγά τα σπαθιά από τη θήκη τους.

Ύστερα χωρίζουν...

Για λίγες στιγμές δεν ακούγεται πάλι τίποτα.

Έξω από την πόρτα του κτιρίου που υπάρχει πίσω ά-

πό τα ανάκτορα, στέκονται τέσσερις φρουροί. Με δυσκολία στέκονται στα πόδια τους και κρατούν τα μάτια τους ανοιχτά. Είναι κι' αυτοί πιωμένοι και ο ύπνος βαραινεί τρομερά τα βλέφαρά τους.

Ξαφνικά, ένας άπαίσιος ρόγχος ακούγεται ανάμεσά τους. Ο ένας απ' αυτούς φέρνει σπαρακτικά το χέρι στο στήθος του, που είναι περασμένο πέρα-πέρα μ' ένα σπαθί!

Σωριάζεται κάτω πλέοντας μέσα στο αίμα του...

Τα μάτια των υπόλοιπων γουρλώνουν. Δεν μπορούν να δούν καλά, αλλά ο ρόγχος εκείνος ήταν τόσο τραγικός που δεν μπορούν να γελαστούν. Καταλαβαίνουν από τον γδούπο του κορμιού του συντρόφου των που πέφτει στο έδαφος τί συμβαίνει και τρομάζουν.

Η νύστα τους φεύγει σε μια στιγμή. Ύψώνουν τα άκόντιά τους που κρατούν και αγωνίζονται να διακρίνουν μέσα από το πυκνό σκοτάδι που τους κυκλώνει.

Μα ξαφνικά, απ' αυτό το σκοτάδι ξεπηθούν σαν δαίμονες με τα σπαθιά στα χέρια και μια δεκαπενταριά πολεμιστές.

Πέφτουν επάνω τους με τρομακτική όρμη. Οι δυστυχισμένοι φρουροί δεν προλαβαίνουν να φέρουν αντίσταση. Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα σωριάζονται νεκροί κάτω από τις σπαθιές των επιδρομέων.

Αυτοί οι τελευταίοι στέκουν για μερικά λεπτά ακίνητοι και άφωνοι. Άφουγκράζονται.

Πλάϊ στο κτίριο αυτό που είναι ή φυλακή τής Νέας 'Ατλαντίδας, υπάρχει το φυλάκιο που κοιμούνται οι φρουροί! Από τις κραυγές των συντρόφων τους που σκοτώθηκαν, θα μπορούσαν να είχαν ξυπνήσει...

Μά τίποτα δεν ακούγεται. Είναι κι' αυτοί πιωμένοι και ο ύπνος τους θαρύς και δίχως όνειρα...

— 'Εμπρός! λέει ψιθυριστά μια βραχινή φωνή μέσα στο σκοτάδι. Γρήγορα!

Οι επιδρομείς σκύβουν σαν κοράκια πάνω από τὰ πτώματα των σκοτωμένων. Βιαστικά χέρια αρχίζουν να τους ψόχουν.

— 'Εδώ είναι!, ψιθυρίζει μια άλλη φωνή.

"Έχουν βρή το κλειδί τής πόρτας τής φυλακής.

Μέσα σε δυό λεπτά η πόρτα αυτή είναι δισπλάτα ανοιγμένη. Από το άνοιγμά της ξεπετάγονται στη στιγμή και μια δεκαριά άνθρωποι.

Είναι ο δευτερότοκος γιός του 'Αρατ, ο Κάιλ, μαζί με τους πιστούς και στενούς φίλους του, που ο 'Αβάλ τους έχει φυλακίσει μαζί του, για να προλάβει ταραχές, ώσπου να διώξει μακριά το δολοφόνο αδελφό του.

Ο άρχηγός των επιδρομέων, αυτός που τον είχε έλευθερώσει, γονατίζει μπροστά σ' αυτό το ανθρωπάμορφο τέρας.

— 'Κάιλ μουρμουρίζει, έμεις οι πιστοί δούλοι σου, περιμένουμε τις διαταγές σου!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο ΚΑΪΛ υψώνει το κεφάλι προς τον ουρανό και παίρνει μια βαθειά ανάσα. Ύστερα γυρίζει προς το μέρος του γονατισμένου ανθρώπου.

— Δεν βλέπω το πρόσωπό σου αλλά σε γνωρίζω από τη φωνή σου!, λέει επίσημα. Είσαι ο Ήλραρχος 'Ολιάρ!

— Πιστός ως τον θάνατο!, μεγάλε βασιλιά!

— Δεν μπορώ να εύχαριστήσω κανέναν σας για την άφοσίσί του, λέει ο Κάιλ. Όταν φορέσω το στέμμα που μου έκλεψε ο 'Αβάλ, τότε θα δούν άλλο πώς ξεπληρώνω αύ τους που στάθηκαν φίλοι μου στις δύσκολες ώρες!...

Τὰ μιάτια όλων που είναι γύρω του αστράφτουν άγρια, από ίκανοποίησι. Βλέπουν κιόλας οι άνθρωποι εκείνοι τους ήαυτούς των, ντυμένους στα χρυσά, να κατέχουν αξιώματα μεγάλα στο πλάϊ του τρομερού βασιλιά και άφέντη τους.

— Δεν ζητούμε άμοιβή, με γάλε Κάιλ, λέει ύπουλα ο 'Ολιάρ. Είμαστε έτοιμοι να δώσουμε ακόμα και τη ζωή μας σ' ένα σου νεύμα! 'Η 'Ατλαντίδα κοιμάται! Όλοι ξεμυχτισμένοι και κουρασμένοι από το γλέντι, τους χορούς και τὸ κρασί, είναι σωστά πτώματα ήπώνω στα κρεββάτια τους! Ός τὸ ξημέρωμα τούτης τής νύχτας, μπορούμε να άφανίσουμε όλους τους ήθρούς σου που βρίσκονται στην πόλι!

— Άς μη χάνουμε καιρό

τότε!, μουγγρίζει ο Κάιλ και τὰ μάτια του λάμπουν άγρια. Δώστε μου ένα σπαθί.

‘Ο Όλάρ του δίνει τὸ δικό του σπαθί κι’ αὐτὸς άρπάζει: τὸ κοντάρι ἔνός ἀπὸ τοὺς τέσσερις σκοτωμένους φρουροὺς.

Άλλοι τρεῖς ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους πού ἔλευθερώθηκαν μαζὶ με τὸν Κάιλ, άρπάζουν τὰ ἄλλα τρία κοντάρια.

— Πού θὰ πάμε πρῶτα; ρωτάει ὁ άγριος Ἰλαρχος. Στὰ παλάτι, στὰ διαμερίσματα τοῦ ἀδελφοῦ σου;

‘Ο Κάιλ σιωπᾶνει. ‘Ο θάνατος φτερουγίζει μέσα στὸ ἀπᾶσιςιο μυαλό του καὶ ἡ λύσσα σφίγγει σάν σιδερένιο χέρι τὴν καρδιά του.

Κι’ ἐκεῖνος τὸ πρῶτο πού θέλει εἶναι νὰ θγάλη ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἀβάλ, γιατί τότε ἀμέσως, δὲν θὰ ὑπάρχη πιά κα-

Περνοῦν ἕναν μακρὸ καὶ στενὸ ὑπόγειο διάδρομο.

νένα ἔμπόδιο ἀνάμεσα σ’ αὐτὸν καὶ στὸν θρόνο. Εἶναι ὁμῶς πολὺ ἔξυπνος καὶ δὲν ἀφήνει τὴ λύσσα του νὰ τὸν ὀδηγήσει σὲ ἀπερίσκεπτες πράξεις.

— ‘Οχι!, γρυλλίζει. ‘Οχι τὸν Ἀβάλ ἀκόμα... Τὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλιά τὰ φρουροὺν δεκάδες φύλακες... Ἐὰ γίμη σκληρὴ μάχη γιὰ νὰ φτάσουμε... Ἴσως νὰ μὴ φτάσουμε ποτὲ γιατί ἂν προλάβουν νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὴν ἐπιφυλακὴ καὶ τὸν ὑπόλοιπο στρατό, θὰ εἴμαστε χαμένοι... Δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε...

— Τότε;...

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα ὁ τριμερὸς Κάιλ στέκει διστακτικός. Ὑστερα κάνει μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνηση.

— Ἐὰ φτιάξουμε στρατό!, γουλλίζει. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ πολεμήσουμε τὸν ἀδελφὸ μου! Ἄν ἐπιτεθοῦμε τώρα θὰ χάσουμε γιατί εἴμαστε πολὺ λίγοι! Ἄν φτιάξουμε στρατὸ δὲν θὰ τὸν φοβώμαστε πιά!

— Μὰ ὁ στρατὸς εἶναι δικός του, μεγάλε Κάιλ!

— Μποροῦμε νὰ καταρτίσουμε στρατὸ πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν δικό του!...

Τὰ μάτια τοῦ Κάιλ γυαλίζουν τόσο καθὼς λέει αὐτὰ τὰ λόγια, πού οἱ ἄντρες πού βρίσκονται ἰδιόγουρά του αἰσθάνονται κάποιον κρυφὸ φόβο καὶ κάνουν τὴ σκέψη ἂν ἔκαναν τάχα καλὰ νὰ ξαναδώσουν δύναμη στὰ χέρια ἑνὸς τέτοιου τέρατος, ἔστω κι’ ἂν ἐξασφαλίζουν τὴν εὐνοιά του.

Δὲν ὑπάρχει ὁμως καιρὸς γιὰ νὰ τὸ σκεφθοῦν.

Ὁ Ὀλάρ ρωτᾷ με ἔκπληξι τὸν ἀφέντη του:

— Πού θὰ βροῦμε τοὺς ἀντρες γιὰ νὰ κάνουμε τὸν στρατὸ πού λές, ἀκατανίκητε βασιλιά;

Ὁ Κάιλ χαμογελάει ἐλεύθερα, ξέροντας πὼς μ' αὐτὸ τὸ σκωτάδι ὃ συνομιλητῆς του δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη τὸ σατανικό του χαμόγελο.

Καταλαβαίνει πολὺ καλὰ ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια πού τοῦ λέει ὁ Ἰλαρχὸς του, δὲν εἶναι τόσο ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμό του ὅσο ἀπὸ τὸν φόβο του τώρα πού βρίσκειται ἐλεύθερος ἀνάμεσά τους.

— Τὸ μυαλό σου δὲν μπορεῖ νὰ πᾶη μακριὰ εὐκόλα βλάπω, Ὀλάρ!, λέει σκληρά. Στρατὸς ὑπάρχει ὅσοι θές! Τρεῖς καὶ τέσσερις φορές μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτὸν που διαθέτει ὁ Ἀβάλ!

Ὁ Ὀλάρ καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες πού τὸν τριγυρίζουν, γουρλώνουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τρομερὴ περιέργεια. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί λέει.

Ὅμως ὁ Κάιλ ἐξηγεῖται γρήγορα. Ξέρει πὼς δὲν τὸν συμφέρει νὰ ἀφήνη τὴν ὥρα νὰ περνώη.

— Ὑπάρχουν ὀλόγουρα στὴν Ἀτλαντίδα ἄγριες φυλές πού τόσο καιρὸ μᾶς φρουροῦν ἀπὸ τοὺς ξένους, Ὀλάρ! Πῶς τὸ ξεχάσατε;

Ἐνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων τῶν πιστῶν τοῦ Κάιλ πού

μισοκοιμισμένος ὁ φρουρὸς δὲν τοὺς πῆρε εἶδησι, παρὰ μόνο ὅταν ἡ κόψις ἑνὸς σπαθιοῦ ἀκούμπησε πάνω στὸν λαιμὸ του.

στέκονται γύρω του.

Κάνει πραγματικά δὲν εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ σκέμη.

Ὁ αἰμοδόρος βασιλιάς συνεχίζει:

— Ὅλες αὐτὲς οἱ φυλές, Ὀλάρ, ἂν εἶχαν ἕναν ἔξυπνο ἀρχηγὸ πού νὰ τὶς ἐνώσει, τόσα χρόνια, σήμερα ἡ Νέα Ἀτλαντίδα θὰ ἦταν δική τους καὶ ὄχι δική μας! Εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς! Κανεὶς φύλαρχος ὁμως ποτὲ δὲν σκέφθηκε μιὰ τέτοια ἐνωσι! Εἶναι ἄνθρωποι μικροὶ πού δὲν ἀξίζουν νὰ κυβερνοῦν μιὰ τέτοια πολιτεία! Τώρα ὁμως τὰ πράματα ἀλλάζουν! Σὰν πολεμιστὲς εἶναι τὸ ἴδιο γενναῖοι μὲ τοὺς Ἀτλαντες! Ἐκεῖνο πού τοὺς ἔλειπε πάντοτε ἦταν μόνο τὸ μυαλό! Λοιπὸν ἦρθε ἡ ὥρα! Γιατί τὸ μὴ

αλό αυτή τη φορά θα τ'όχουν! Θα τ'όχουμε εμείς αφού θα είμαστε επικεφαλής στον ένωμέ νο στρατό τους!

“Όλοι τὸν παρατηροῦν μὲ ἀ φάνταστο θαυμασμό. Καὶ πρᾶ γματικά ἡ ἰδέα του εἶναι με γαλοφυής.

Ἐστᾶσο ὁ ἱλαρχος Ἄολάρ φέρνει τὶς τελευταῖες ἀντιρ ρήσεις του:

— Μά, βασιλιά, ὄλ' αὐτὰ γιὰ νὰ γίνουν χρειάζεται και ρός!

— “Ὅχι καὶ τόσοσ πὺ νο μίξεις, φίλε μου!, σφυρίζει σὰ φίδι ὁ Κάιλ. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι οἱ μαῦροι σκλάβοι μας, δὲν ἔ χουν ἰδέα γιὰ τὰ σημερινὰ ἐ πεισόδια. Κανεὶς τους δὲν γνω ρίζει ἀκόμα ὅτι βασιλιάς τῆς Ἄτλαντίδας δὲν εἶναι ὁ Κάιλ ἀλλὰ ὁ Ἀβάι! “Όλοι αὐτοί, τούτη τῆ στιγμῆ, θὰ μὲ φαντά ζονται γιὰ ἕοτεμμένο βασιλιά τῆς Νέας Ἄτλαντίδας! Οἱ ἀ ξιωματικοὶ μας πὺ δρῖσκον ται σὲ κᾶθε μιὰ ἀπὸ τὶς φυ λές τὸ ἴδιο! “Ἐτσι δὲν θὰ ὑ πῶριχη; οὔτε κᾶν ὁ κίνδυνος τῆς προδοσίας, γιὰτὶ κανεὶς ἀπ' αὐτούς δὲν θὰ σκεφθῆ νὰ τρέξη νὰ μὲ προδώσῃ στὸν ἀδελφὸ μου γὰ τὶς προτοίμασιές μου, ἀφὸ δὲν θὰ ξέρῃ κᾶν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου στὴ ζωῆ! Δὲν θὰ παρουσιαστῶ σὰν ἔκπρωτος καὶ σὰν φυγάς. Θὰ παρουσιαστῶ σὰν βασιλι ᾶς τῆς Νέας Ἄτλαντίδας!

— “Ἐχεις δίκιο, μεγάλε Κάιλ!, μωρμουρίζει ὁ Ἄολάρ καὶ ὄλοι γύρω του συμφωνοῦν μ' ἕναν γενικὸ ψῆφουρο θαυμα σμοῦ. Εἶσαι γεννημένος γιὰ

βασιλιάς καὶ γιὰ σπρᾶτῆγός! Θὰ σὲ ἀκολουθήσομε ὅπου μᾶς πῆς!....

Ὁ Κάιλ χαμογελά αὐτᾶρε σκα.

— “Υστερα μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ σχέδιό μου πὺ ἔχω ἔτοιμο ἀπὸ παλιά, Ἄολάρ!, συνεχί ζει. Θυμάσαι πὺ ἔκανα ἀπὸ πρῶτα τὴ σκέψη νὰ συγκροτῆ σω ἕναν μεγάλο στρατό καὶ νὰ κατακτῆσω ὀλόκληρη τὴν ἀ νεξερευνητὴ περιοχὴ τῆς ζούγ κᾶλας; Θυμάσαι πὺ θὰ ἔνωνα τὸν στρατό μου καὶ μᾶζι τὸν στρατό ἀπ' ὄλες τὶς φυλές γιὰ νὰ κατακτῆσω καὶ τὴ Νέα Πέλλα; Αὐτὸ θὰ λέμε λοιπὸν σ' ὄσους θρῖσκουμε στὸν δρό μο μας! Πῶς ἡ ὥρα ἔφτασε! Ὁ Κάιλ ἐτοιμάζει τὴ στρατιά μὲ τὴν ὀποία θὰ κατακτῆσῃ τὸν κόσμο!

Τὰ μάτια τῶν ἐλευθερωτῶν του ἀστράφτουν. Φαντόζονται κᾶλας τούς ἑαυτούς των ἐπι κεφαλῆς ἑνὸς τρομεροῦ στρα τοῦ πὺ τίποτε δὲν θὰ μπο ρῆ νὰ ἀντισταθῆ στὸν δρόμο του. Ἀσφαλῶς ἔκαναν πολὺ κᾶ λά πὺ διάλεξαν τὸν Κάιλ γιὰ ἀρχηγό τους! Ἀσφαλῶς δὲν διατρέχουν κανέναν κίνδυνο ὄ σο εἶναι μᾶζι του.

— Ἐμπρός!, μωρμουρίζει μὲ λαιχτᾶρα ὁ Ἄολάρ. Ἄς πη γαίνομε τότε, ἀφὸ εἶναι ἔτσι, μεγάλε βασιλιά! Ὅσο καθυστεροῦμε, κινδυνεύομε νὰ μὴν προλάβωμε ν' ἀπομακρυν θοῦμε ἀκετὰ πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή....

Ὁ Κάιλ τούς σταματᾶ πὺ εἶναι ἔτοιμοι ὄλοι νὰ ξεκινή σουν.

— Μὴ φύγη κανεὶς πρὶν δι-
ατάξω ἐγώ!, λέει ἀγρία καὶ ἄ-
γέρωχα. Τίποτα δὲν πρέπει νὰ
γίνη βιαστικά! "Ἐχουμε κι'
ἄλλες δουλειὲς νὰ κανονίσο-
με προηγουμένως! Χρειάζε-
ται ψυχραιμία ἕνας στρατη-
γός, 'Ολάρ! Καταλαβαίνεις
τί πᾶει νὰ πῆ αὐτό;

— Ναι, μεγάλε Κάιλ!, ἀ-
ποκρίνεται ταπεινὰ καὶ τρέ-
μοντας ἀπὸ ἕναν ἀνεξήγητο
φόβο ὁ Ἴλαρχος. Δώσε διατα-
γές! "Ὅτι πῆς θὰ γίνη ἀμέ-
σως!

— 'Ακοῦστε, λέει κοφτὰ ὁ
Κάιλ. Λέμε νὰ ἐτοιμάσουμε
ἕναν στρατό! Μὰ ὁ στρατός
χρειάζεται ὄπλα γιὰ νὰ εἶναι
ἐπικίνδυνος καὶ νὰ μπορῆ νὰ
πολεμήσῃ στρατιῶτες σὰν τῆς
Νέας 'Ατλαντίδας!

Ρίχνει: ἕνα θρησπευτικὸ
βλέμμα στοὺς ἀνθρώπους του
καὶ συνεχίζει:

— "Ὅπλα ὅμως θὰ βροῦμε
μόνο στὴ μεγάλη ἀποθήκη τῶν
ὀπλων τῆς Νέας 'Ατλαντίδας.

— Μὰ δὲν θὰ κινδυνεύσουμε
νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν;

— Μὴν εἶσαι ἀνόητος, 'Ο-
λάρ! Καὶ βέβαια θὰ κινδυνεύ-
σουμε! Χωρὶς κίνδυνο ὅμως
δὲν κερδίζεται ποτὲ μιὰ μεγά-
λη μάχη! "Ὅλοι οἱ "Ατλαντες
ἀπόψε εἶναι πιωμένοι καὶ κοι-
μοῦνται βαθειά... Δύσκολα θὰ
ξυπνήσουν ἀπὸ ἕναν ἀσήμαν-
το θόρυβο...

— Λοιπὸν βασιλιά, τί δι-
ατάξεις;

— Θὰ ἐπιτεθῶμε στὴν ἀπο-
θήκη τῶν ὀπλων! 'Ἡ ἐπίθεσις
θὰ γίνη σιγὰ καὶ μὲ σύμμαχο
τὸ σκοτάδι! Θὰ πεσοῦμε ἐπῶ-

νω στοὺς φρουροὺς ποὺ θὰ
εἶναι μισοκοιμισμένοι ἀπὸ τὸ
πιότη καὶ θὰ τοὺς σφάζουμε!
Θὰ πάρουμε ὅσα ὄπλα περισ-
σότερα μποροῦμε καὶ θὰ τὰ
φορτώσουμε πάνω σὲ μεγάλα
ἀμάξια... Κατόπιν θὰ ἐπιτε-
θῶμε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σὲ
μιὰ ἀπὸ τὶς πύλες κι' ὅταν
τὴν κυριεύσουμε θὰ χυθῶμε
ἔξω...

— Ἐμπρός!, ξεφωνίζει ἄ-
γρια ὁ 'Ολάρ. "Ὅλα θὰ γίνουν
ἄπως τὰ θέλεις Κάιλ!

Οἱ στρατιῶτες ἐτοιμάζον-
ται κιόλας νὰ ξεκινήσουν στὴν
προσταγὴ τοῦ 'Ολάρ, ἀλλὰ ὁ
Κάιλ τοὺς σταματᾷ καὶ πάλι.

— 'Ολάρ!, λέει μὲ ἀπειλη
τικὴ φωνή. Νὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι
τὶς διαταγές θὰ τὶς δίνω ἐγώ!
Καὶ νὰ μὴ θιάζεσαι ποτὲ σου
ὅταν βίλεπης ὅτι ἐγὼ δὲν βιά-
ζομαι! 'Ἡ νύχτα τούτη δὲν
θὰ τελειώσῃ πρὶν τελειώσῃ καὶ
τὸ ἔργο μου! Τὸ σκοτάδι εἶ-
ναι σύμμαχός μου! "Ὅλες οἱ
δυνάμεις ποὺ κατοικοῦν στὰ
σκοτεινὰ εἶναι μαζί μου! 'Ἡ
μέρα δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σκορ-
πίσῃ τὸ φῶς τῆς, πρὶν ὅλα νὰ
ἔχουν τελειώσῃ ἄπως τὰ θέλω!

Μιὰ ἀνατριχίλα τρόμου περ-
νάει τὰ κορμιά ὄλων ἐκείνων
τῶν ἀντρῶν στὰ τρομερὰ λό-
για τοῦ ἀφέντη τους.

'Ὁ 'Ολάρ εἶναι θυερὸς ποὺ
τὸ σκοτάδι εἶναι τόσο πυκνὸ,
ἀλλοίως θὰ φαινόταν ἡ χλω-
μάδα τοῦ θανάτου ποὺ ἀπλώ-
νεται μοναμιᾶς στὸ πρόσωπό
του.

— Πρὶν νὰ ξεκινήσουμε γιὰ
τὴν ἀποθήκη, συνεχίζει ὁ ἀ-
παίσιος Κάιλ μὲ ψυχρὴ φωνή

μια ομάδα από σάς...

Ο Κάιλ σταματάει απότομα να μιλάει. Μέσα στη νεκρική σιωπή που τους τριγυρίζει καθώς οι άντρες του άκουγαν τὰ λόγια του χωρίς ανάπνοή, ακούγεται ένας ξαφνικός, σίγα νός θόρυβος, λίγο μακρύτερα.

Ο πατροκτόνος Κάιλ κοκκαλώνει.

— Τι ήταν αυτό; ψελλίζει με κομμένη την ανάπνοή. Τι ακούσατε κι' έσείς;

Όλοι έχουν ακούσει τόν παράξενο εκείνο θόρυβο.

Πρώτος ο Όλάρ, και πίσω του οι περισσότεροι από την ένοπλη ομάδα του, τινάζονται και κυκλώνουν τὰ γύρω οικήματα μέσα σέ μια στιγμή. Αρχίζουν να ψάχνουν σαν λαγωνικά, μὰ τὸ σκοτάδι είναι πυκνό και τούς εμποδίζει. Δεν μπορούν να κάνουν γρήγορα.

— Βλέπω έναν μαύρο καβαλάρη..., παραμιλάει ο Χούπ στὸν ύπνο του.

... Προτού λάβη τὸ... μήνυμα, τρώει μιά με τὴν ανάπνοή ενός σπαθιού...

Ὡστόσο καιμιά φορά γυρίζουν ὅλα τὰ πλησίον κτίρια και δὲν έχουν ἀνακαλύψει τίποτα.

Μαζεύονται ἄλλη μιά φορά γύρω ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀρχηγό τους. Ὁ φόβος γυαλίζει στὰ μάτια τους.

— Να κάνουμε γρήγορα!, μωρμουρίζει κάποιος ἀξιώματικός μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Κάιλ ὅμως ἔχει ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Τὸ σχέδιο θὰ γίνῃ ὀπως ἀκριβῶς τὸ διέταξα!, λέει. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε γιὰ τὸν θόρυβο... Ἦταν ἓνα σύρσιμο στὸ χῶμα... Ἀσφαλῶς κάποιος ἔρπετο τῆς νύχτας ἢ κανένα κατοικίδιο... Ὁλάρ, ἔλεγα πῶς μιά ομάδα θὰ κάνει μιά ἄλλη δουλειά... Θὰ πάρετε δέκα ἄνδρες και θὰ πᾶτε στὰ ἀνάκτορα!

Τὰ μάτια τοῦ Ἰλαρχοῦ γυαλίζουν ἀπὸ τὸν τρόμο ἀλλὰ δὲν τολμάει νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση, γιατί, ἂν τὸ κάνῃ, ξέρει πολὺ καλὰ τὶ τὸν περιμένει...

— Τὸ σικοτάδι πού μᾶς βοήθησε ὡς ἐδῶ, θὰ σᾶς βοηθήσῃ κι' ἐκεῖ... Θέλω νὰ ἀρπάξετε ἕνα πρόσωπο καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρετε... ζωντανό!

Μιά φοβερὴ ἀστραπή λάμπει στὰ μάτια τοῦ καθὼς λέει αὐτὰ τὰ λόγια.

Νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει ὀλόγυρά του... Καταλαβαίνει πὼς ὁ 'Ολάρ καὶ οἱ ἄντρες τοῦ φοβῶνται...

— "Ἐκανα λάθος πού ἔκανα ἐχθρό μου ἐκεῖνο τὸ ξανθὸ ἀγόρι!", λέει περιφρονητικά. "Ἦταν ὁ μοναδικὸς πραγματικὰ καὶ γενναῖος ἄντρας πού συνάντησα στὴ ζωὴ μου! 'Εσεῖς ὀ-

"Ἐνα ἀκόντιο θυβίζεται στὸ στήθος του καὶ σπαινεῖ γιὰ πάντα.

— Μεγάλε Κάιλ! Προδοσία! Πρέπει νὰ φύγωμε ἀμέσως!

λοι οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζετε οὔτε μιὰ τρίχα του!

Ἡ προσβολὴ εἶνα: θανάσιμη. Κανεὶς ὅμως δὲν τολμάει νὰ πῇ τίποτα σ' αὐτὸν, πού καθόλου εὐγνωμοσύνη δὲν δείχνει σ' ἐκείνους πού μόλις πρὶν λίγο τὸν ἐλευθέρωσαν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους.

— Μὴ φοβάστε!, συνεχίζει. Εἶναι εὐκολὴ δουλειά! Δὲ θὰ ἔχετε νὰ κάνετε μὲ κανένα σοβαρὸ ἀντίπαλο... Τὴ διαρρῦθμισι καὶ ὅλες τὶς κρυφές πόρτες τοῦ παλατιοῦ τὶς ξέρετε θαυμάσια, 'Ολάρ... Θὰ βρῆς τὸ διαμέρισμα πού ἔχει δώσει ὁ 'Αβὰλ στοὺς ξένους του... Θὰ μπήτε σ' ἐκεῖνο τοῦ ξανθοῦ γίγαντα καὶ τοῦ μικροῦ τρολλοῦ... Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶναι μαζὶ σ' ἕνα δωμάτιο... Πιάστε ἕναν μεμονωμένο φρουρὸ γιὰ νὰ σᾶς πῇ

πού βρίσκονται... "Υστερα πνίξτε τον!... Θέλω ζωντανό τον πυγμαίο!... Και θέλω να σκοτώσετε με μια μαχαίριά στην καρδιά τόν λευκό! Είναι ο μόνος πού φοβάμαι! 'Ο 'Αβάλ, χωρίς αυτόν, θά νικηθῆ ὅπωςδήποτε!

'Ο 'Ολάρ ἀναπνέει. 'Η ἀποστολή τους δὲν εἶναι πραγματικά πολὺ δύσκολη... Τους ξένους δὲν θά τους φρουροῦν ἀσφαλῶς, ὅπως συμβαίνει με τὸν βασιλιά.

'Ο Κάιλ συνεχίζει:

— Καταλαβαίνεις γιατί στέλνω μιὰ μεμονωμένη ὁμάδα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, 'Ολάρ. "Αν σὰς ἀντιληφθοῦν, θά πολεμήσετε καὶ θά πεθάνετε ὅλοι ἐκεῖ πέρα! Κανείς νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἔρθῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ, κουβαλώντας ἔτσι πῖσω του καὶ τοὺς ἔγχρους μου.. Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο εἶναι... νὰ μὴν ἀποτύχετε. 'Εμπρός! 'Ακούσατε τὴ διαταγὴ μου! "Αν σὰς ἀντιληφθοῦν, θά σκοτώσετε καὶ τὸν πυγμαίο!

'Ο 'Ολάρ, τρέμοντας ξεδιαλέγει δέκα ἄντρες καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα.

'Ο Κάιλ μένει γιὰ λίγο σιωπηλός, κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος πού χάθηκε ἡ ὁμάδα τοῦ ἱλαρχου.

— Δὲν μποροῦσα νὰ φύγω χωρίς νὰ πάρω καθόλου ἐκδίκηση!, μουρμουρίζει ἄγρια. Αὐτὸς ὁ διαβολοπυγμαῖος τὰ φταίει ὅλα! Πετώντας ἐκείνο τὸ ἡλίθιο ὄπλο του, μ' ἔφερε στὴ θέση πού βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμή... "Αν δὲν τὸ εἶχε κάνει, τώρα θά ἦμουν ὁ βασι-

λιάς τῆς 'Ατλαντίδας καὶ ὁ 'Αβάλ νεκρός!.... 'Εμπρός! Ξεκινᾶμε!...

Ο ΧΟΥΠ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο ΟΛΑΡ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος του προχωρεῖ μέσα στὴ νύχτα ἀπὸ ἀπόμερους δρόμους, πλησιάζοντας πρὸς τὸ παλάτι.

Δὲν ζυγώνει καθόλου στὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ ἀνακτόρου πού ξέρει ὅτι φρουρεῖται καλά, οὔτε ἀπὸ τὴν πίσω πλευρὰ τοῦ κτιρίου πού ἐπίσης υπάρχουν φρουροί. Μπαίνει σ' ἓνα πλαϊνὸ, μικρὸ οἶκημα. Τὸ οἶκημα αὐτὸ εἶναι ὀλότεια ἔρημο. Κανείς δὲν τὸ κατοικεῖ.

'Ο 'Ολάρ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες του πάντα, θγαίνει σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴ. 'Εκεῖ κατεβύθεται σὲ μιὰ γωνιά. Στρίβει μιὰ πέτρα στὸν τοῖχο. Μιὰ καταπακτὴ ἀνοίγεται ἔμπρὸς στὰ πόδια τους.

Μπαίνει πρῶτος μέσα κι' ἄρχίζει νὰ κατεβαίνει μιὰ σκάλα. Οἱ ἄντρες του τὸν ἀκολουθοῦν ἀδίστακτα.

Περνοῦν ἓναν μακρὸ καὶ στενὸ ὑπόγειο διάδρομο πού μυρίζει μοῦχλα. Κάποτε φτάνουν στὸ τέριμα του καὶ ὁ 'Ολάρ πού πηγαινεὶ μπροστά, φτάνει σὲ μιὰ ἄλλη σκάλα. Τὴν ἀνεβαίνει ὥσπου τὸ κεφάλι του φτάνει στὴν ὄροφὴ τοῦ διαδρόμου. Με τοὺς ὤμους του σπρώχνει τὴν ὄροφὴ αὐτὴ με δύναμη. Μιὰ μεγάλη τετράγωνη πλάκα ἀνασηκώνεται. Βοηθούμενος κι' ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους του, παραμερίζει τὴν

πλάκα αθύρμβα και ένας - ένας βγαίνουν δλοι από τη δευτέρα καταπακτή.

—Βγάλτε τὰ σαντάλια σας διατάζει ὁ ἱλαρχος ψιθυριστά.

Στὴ στιγμή ὑπακούουν στὴ διαταγή του.

Ἐπιτελῶς αθύρμβα σὰν σκιές κυκλοφοροῦν μέσα στὰ ἀνάκτορα, χωρὶς νὰ συναντοῦν κανέναν στὸν δρόμο τους.

Ὅπως τὸ εἶχε πῆ ὁ Κάιλ, ὁ Ὀράλ γκαρίζει πολὺ καλὰ τὸ μέρος. Ξερεὶ πού τοποθετοῦνται οἱ φρουροὶ και ἀπὸ μυστικές διόδους, τραβάει γραμμὴ γιὰ τὸν προορισμό του.

Τέλος πιάνουν ἕναν φρουρὸ ἀπομονωμένον σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος μισσκοιμῶταν και οὔτε τοὺς ἀντελήφθη καθόλου ὡς τὴ στιγμή πού ἡ κόψη ἐνὸς σπαθιοῦ ἀκούμπησε πάνω στὸ λαιμό του.

—Σὲ ποῖο διαμέρισμα βρίσκονται οἱ ξένοι; μολγγρίζει ὁ ἱλαρχος ἀγρια στὸ αὐτί του.

Δὲν προλαβαίνει καλὰ-καλὰ ὁ φρουρὸς νὰ πῆ αὐτὸ πού τὸν ρώτησαν κι' ἕνα τρομερὸ χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ στὸ κεφάλι, τὸν σφωιάζει κατάχαμα χωρὶς νὰ θιγάλη ἄχνα.

— Ἐνας νὰ μείνη γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώση!, ψιθυρίζει ὁ Ὀράλ ψυχρά. Οἱ δῆλοι μαζί μου....

Ὁ ἱλαρχος, πού εἶναι φωνιὰς ἀντάξιος τοῦ τρομεροῦ ἀφέντη του, ξερεὶ πολὺ καλὰ τὸ δωμάτιο πού τοῦ ἔχει πῆ ὁ ἀτυχὸς φρουρὸς.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν.

Ἐνα δυνατὸ και σφυριχτό, κωμικὸ ροχαλιτὸ, τοὺς κανεὶ νὰ σταματήσουν.

Αὐτὸς πού ροχαλίζει μακαρίως, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα τί φοβερὸς κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ, εἶναι ὁ καυμένος ὁ χαζο-Χούπ!

Γιὰ τὸν πυγμαῖο δὲν ὑπάρχει πιά λόγος νὰ ψάξουν νὰ τὸν βροῦν μὲς στὸ σκοτάδι. Ὁ θόρυβος πού κάνει και μόνο ὀδηγεῖ τοὺς Ἀτλαντες μιὰ χαρὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Ὀράλ ψάχνει τότε γιὰ τὸ κρεβάτι τοῦ ξανθοῦ ἀγαριοῦ. Τοῦ Κάιλ.

Κρατάει στὸ χέρι του τὸ σπαθὶ του ξεγυμνωμένο. Εἶναι ἔτοιμος μολὶς ἀνακαλύψη τὸ βασιλόπουλο τῆς Πέλλας, νὰ τὸ θανατώσῃ ἀμέσως, χωρὶς καμμιά καθυστέρηση.

Πράγματι, σὲ μιὰ στιγμή, ὅπως ψηλαφεῖ στὰ σκοτεινά, ἀνακαλύπτει τὴ μιὰ ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ του. Τότε, ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατάει τὸ σπαθὶ ψηλὰ γιὰ νὰ χτυπήσῃ γρήγορα και δυνατὰ στὸ μέρος πού πρέπει, μὲ τὸ ἄλλο ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ ψηλαφώντας πάνω στὸ στράμα σὰν τυφλός, γιὰ τὸ κορμὶ τοῦ ἔχθρου του. Περνοῦν δευτερόλεπτα γεμάτα ἀγωνία γιὰ τὸν δολοφῶνο, γιατί κι' αὐτὸς φοβάται τὸν τρομερὸ ξανθὸ γίγαντα και ξερεὶ πὼς ἂν ξυπνήσῃ πρὶν προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ, θὰ τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα...

Ξαφνικὰ μιὰ βλαστήμια ξεφεύγει ἀπ' τὰ μισάνοιχτα χεῖλια του.

Έχει ανακαλύψει ύστερα από πολύ ψάξιμο, πώς το λευκό άγόρι τής ζούγκλας, ο Κάλ, δέν βρίσκεται στο κρεβάτι του!

Στό μεταξύ καθώς οί στρατιώτες του ζυγώνουν τό κρεβάτι του Χούπ, άκούγεται ξαφνικά τό παραμιλητό του χαζο-πυγμαίου που κατά τά φαινόμενα όνειρεύεται:

— Βλέπω έναν μαύρο καβαλλάρη που έρχεται με κάλπασμό προς τό μέρος μου! Φαίνεται θάναι τό ταχυδρομείο! Άσφαλώς κανένα καλό μήνυμα θά λάβω αύριο τό πρώτ... μόλις ξυπνήσω!

Άλλά προτού λάβη τό... μήνυμα, τρώει μιά με την άνάποδη ενός σπαθιού στην κεφαλα, τόσο δυνατή που τρίζουν τά κόκκαλά του. Στή στιγμή μένει άκίνητος σαν πεθαμένος.

Άρπάζουν τόν δύστυχο πυγμαίο και τόν δένουν χειροπόδαρα.

Οί στρατιώτες τόν άρπάζουν στα χέρια με εύκολία έτσι έλαφρός που είναι και περιμένουν τίς διαταγές του Ήλαρχου.

— Έμπρός!, μουρμουρίζει ό Όλάρ. Ξεκινήστε! Τό λευκό παιδί δέν είν' εδώ...

Περνούν πάλι άπ' τούς δρόμους που έχουν έρθει και σε λίγο θρίσκονται στο ύπαιθρο, να τρέχουν προς τή μεγάλη άποθήκη τών όπλων για να συναντήσουν τόν Κάιλ...

ΑΙΘΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ που συμβαίνουν δλ' αυτά, άλλα πιό ένδραματίζονται σ' ένα διαφορετικό σημείο τής Νέας Άτλαντίδας.

Η συνοδεία του άπαίσιου Κάιλ βαδίζει σιωπηλά προς τή μεγάλη άποθήκη τών όπλων. Δέν άργούν να φτάσουν.

Ο άπαίσιος άρχηγός τους δίνει τίς τελευταίες του διαταγές με ψιθυριστή φωνή. Σκοτεινές σκιές σαν φαντάσματα κάνουν μέσα σ' έλάχιστες στιγμές τόν κύκλο του μεγάλου κτιρίου. Και ξαφνικά μέσα στη νεκρική σιωπή, άκούγεται ένα κρώξιμο από κάποιο νυχτοπούλι.

Ταυτόχρονα οί σκιές δρμούν μέσα άπ' τή νύχτα προς τήν είσοδο τής άποθήκης. Οί φρουροί που θρίσκονται εκεί δέν προλαβαίνουν να άμυνθούν. Ένας μόνο καταφέρνει να ξεφωνήσει δυνατά πριν ένα άκόνητο βυθιστή βαθείά στο στήθος του και σιωπάσει για πάντα.

Οι επίδρομοι παγώνουν. Για μερικές στιγμές απομένουν σιωπηλοί για να δούν τι συνέχεια θα έχη η φωνή. Όστόσο δεν ακούγεται τίποτα.

— Έμπρός!, διατάζει ο Κάιλ σκληρά. Άνοιξτε τις πόρτες! Μην καθυστερήτε!

Σε δευτερόλεπτα βρίσκονται μέσα στην αποθήκη, ενώ άλλοι φέρνουν δυο παλώρια άμάξια από τον σταύλο. Άρχίζουν να τα γεμίζουν με όπλα, με πυρετώδη ταχύτητα. Μά δεν προλαβαίνουν να γεμίσουν ούτε το ένα, όταν κάποιος από τους φρουρούς που έχει αφήσει απ' έξω ο Κάιλ τρέχει μέσα στην αποθήκη ούρλιαζοντας άγρια:

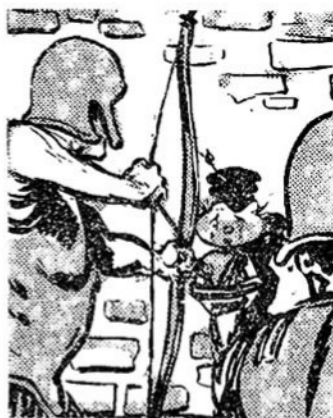
— Μεγάλε Κάιλ! Προδοσία! Πρέπει να φύγουμε άμεσα! Έρχεται προς τα εδώ ολόκληρος ο στρατός του Άβάλ! Είμαστε χαμένοι!

Τα μάτια του Κάιλ γίνονται δυο άναμμένα κάρβουνα. Οί γροθιές του σφίγγονται με τόση λύσσα που τα νύχια του χώνονται στο κρέας του και τὸ ματώνουν.

Καταλαβαίνει όμως πώς δεν έχει καιρό για χάσιμο σε σκέψεις, πώς έγινε και ο στρατός του αδερφού του βρέθηκε στο ποδάρι. Ο νους του πάει για μιὰ μόνο στιγμή στον Όλάρ...

Μήπως τὸν πρόδωσε αὐτός; Άλλὰ όχι... Άδύνατον, γιατί αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔχει ἀπελευθερώσει ἀπ' τὴ φυλακῆ του.

— Τρεχάτε!, ούρλιαζει ἄ-

— Προσέξτε μὴ μοῦ δγάλετε κάνα μάτι με τὰ βέλη σας καί... πάω στραβὸς τὸν Άδη!...

για τραβώντας τὸ σπαθί του. Ἀκολουθήστε με! Ἀπ' τὴν ταχύτητά σας ἔξαρτάται ἡ σωτηρία σας!

Δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς πῆ περισσότερα. Ἀπὸ μακριὰ ἀντηχεῖ κίόλας τὸ ποδοβολητὸ τοῦ στρατοῦ που ζυγώνει ἐπίσης τρέχοντας.

— Γρήγορα, ἀλλὰ ἀθόρυβα! διατάζει γιὰ τελευταία φορὰ ὁ τρομερὸς Κάιλ που διατηρεῖ παρὰ τὸν κίνδυνο ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Τὸ ποδοβολητὸ τὸ δικό τους θὰ σκεπάσει τὸν θόρυβο που θὰ κάνωμε ἑμεῖς καὶ ἡ νύχτα θὰ μᾶς σκεπάσει ἀπ' τὰ μάτια τους! Μαζί μου!...

Πραγματικά, λὲς κι' εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ που εἶχε πῆ ἀπ' τὴν ἀρχή, πὼς οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους συμμαχοῦν μαζί του ἢ νύχτα εἶναι ἀκόμα θεοσκότει-

νη, μ' ὄλο πού γιά τὸ χάραμα δὲν ἀπομένει πιά παρὰ ἐλάχιστη ὥρα.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν χαθῆ σάν νὰ τοὺς κατάρπτε τὸ σκοτάδι καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Ἀβὰλ πού φτάνει μὲ καθυστέρησι μόνο μισοῦ λεπτοῦ, δὲν τοὺς βρίσκει πιά ἐκεῖ.

— Σκορπιστήτε παντοῦ!, διατάζει μὲ βροντερῆ φωνῆ ὁ ἴδιος ὁ Κάιλ πού εἶναι ἐπικεφαλῆς τους. Θὰ τοὺς βρούμε ἀπωσδῆποτε! Ἀγγελιοφόροι: νὰ τρέξουν νὰ εἰδοποιήσουν τίς πύλες!

Μὰ ὁ Κάιλ μὲ τοὺς δικούς του εἶναι πιὸ γρήγοροι στῆ φυγή. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου βάζει φτερά στὰ πόδια τους. Μείσα σ' ἐλάχιστα λεπτὰ φτάνουν σὲ μιά ἀπ' τίς πύλες τῆς Ἀτλαντίδας. Χύνονται σάν γεράκια ἐπάνω στους φρουρούς.

Ἡ ὀρμὴ τους εἶναι τρομακτικὴ γιατί ἀγωνίζονται γιά τὴ ζωὴ τους. Οἱ φρουροὶ ὕστερα ἀπὸ ἥρωικὸ ἀλλὰ ἀνιστὸ ἀγῶνα ὑποκύπτουν, ἀφοῦ καταφέρνουν μόνον νὰ σκοτώσουν κι' αὐτοὶ τρεῖς - τέσσερις ἀπ' τοὺς ἐπιδρομεῖς. Ὑστερα ὁ Κάιλ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνοίγουν διάπλατα τὴν πύλη καὶ χύνονται στὸν κάμπο πού τριγυρίζει τὴν πανάρχαια πόλι.

Τρέχουν πρὸς τὴν παρθένα ζούγκλα γιά νὰ σωθοῦν. Πρέπει νὰ φτάσουν στὰ πρῶτα δένδρα τῆς πρὶν νὰ χαράξῃ ἡ αὐγή, γιατί ἂν τοὺς κληγῆσουν μὲ τὰ ἄρματα θὰ τοὺς φτάσουν μέσα σὲ λίγες στιγμὲς...

Ο ΧΟΥΠ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ

ΔΕΝ ΠΑΕΙ μακριὰ ὁ Ὀ-λάιρ μὲ τοὺς δικούς του καὶ τὸν αἰχμάλωτο χαζοπυγμαῖο. Ξαφνικὰ μέσα στῆ νύχτα ἀκούγονται ποδοβολητὰ καὶ ἀγριεὲς φωνές. Ὁ Πάρχος καὶ οἱ ἄνδρες του μένου ἀκίνητοι. Παγωμένοι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἔχουν ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Κάιλ, γιατί οἱ φωνές ἔρχονται ἀπὸ τὴν καπεύθμισι τῆς ἀποθήκης.

Οἱ στρατιῶτες τρομοκρατοῦνται.

— Νὰ γυρίσωμε στὰ σπίτια μας νὰ κρυφτοῦμε!, μουρμουρίζει κάποιος. Νὰ σκοτώσωμε αὐτὸν τὸν ἡλίθιο πυγμαῖο γιά νὰ μὴ τὸν ἔχομε βάρος!

— Σιωπὴ!, διατάζει ὁ Ὀ-λάιρ. Θὰ ἔρθετε ὅλοι στὸ σπίτι μου... Ἄν ὁ Κάιλ γλυτώσῃ καὶ καταφέρῃ νὰ τὸ σκάσῃ, ἡ διαταγὴ του εἶναι νὰ σκοτώσωμε τὸν πυγμαῖο καὶ τότε θὰ τὸ κάκωμε. Ἄν ὅμως πιάσουν τὸν Κάιλ ἢ τὸν σκοτώσουν, εἶναι περιττὸς ὁ φόνος αὐτοῦ τοῦ χαζοῦ. Καλύτερα εἶναι νὰ πούμε ὅτι τὸν βροῆκοιμε καὶ τὸν γλυτώσαμε κι' ἔτσι θὰ σωθοῦμε κι' ἐμεῖς!...

Ἡ διαταγὴ του ἐκτελεῖται στῆ στιγμή γιατί εἶναι πραγματικὰ σοφῆ. Μὰ ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες του πού φτάνει μετὰ ἀπὸ μιά ὥρα στὸ σπίτι τοῦ Ὀλάιρ πού ἔχουν κρυφτῆ, φέρνει τὸ νέο πῶς ὁ Κάιλ ξέφυγε καὶ χάθηκε στῆ ζούγκλα μὲ ὄλους σχεδὸν τοὺς ἄνδρες του.

Τὰ μάτια τοῦ Ἰλαρχοῦ ἀσπράφτου ἀγρία.

—Θὰ μείνωμε ἐδῶ!, λέει ἐπίσημα. Καὶ ὅταν φτάση ἡ μέρα γιὰ τὴν ἐπίθεσί του, ἐμείς ἀπὸ δῶ μέσα θὰ τοῦ ἀνοίξωμε τίς πύλες νὰ μπῆ μὲ τὸν στρατὸ τοῦ θριαμβευτῆς! Ὡστόσο ὅμως, ἄς τελειώνουμε μὲ τὸν τριπίθαιμο αὐτόν!... Δέστε τον καὶ πηγαίνετέ τον στὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς... Νὰ τὸν ἐκτελέσετε ἀμέσως σὰν προδότη!...

Στ' ἀλήθεια ἀρπάξουν τὸν δύστυχο πυγμαῖο καὶ τὸν δένουν χειροπόδαρα κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ πολλὰ τραντάγματα ξυπνάει.

—Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει, παιδιά; ψιρίζει χασκογελώντας. Ἀκόμα τὸ γλεντάμε; Ἀμιάν! Πονάει τὸ κεφάλάκι μου ἀπὸ τὸ κρασί!...

—Ἔννοια σου καὶ δὲν «τὸ γλεντάμε» καθάλου!, γρυλλίζει ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μαχηθρά. Θὰ πεθάνης, βρωμοπυγμαῖε!

—Σὲ πόσα χρόνια περίπου; ρωτᾷ ὁ χαζο - Χούπ μὲ ἀπορία.

—Αὐτὴ τὴ στιγμή! Θὰ σὲ σκοτώσωμε γιὰ τὴν προδοσία σου στὸν βασιλιά μας τὸν Κάλ!

Τὸν βγάζουν στὴν αὐλή.. Τὸν στήνουν σ' ἕναν τοῖνο.. Στέκονται ἀπέναντί του ὅλοι μαζί μὲ τὰ τόξα στὰ χέρια.

Ὁ Χούπ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πῶς τὴν ἔχει ἀσχημα. Τρέμει ὀλόκληρος ἀπ' τὴν τρομάρα του. Δάκρυα σὰν κορόμηλα ἀρχίζουν νὰ κατρακυλᾶνε ἀπ' τὰ μάτια του.

—Καλὲ ἀγοράκια, τσιρίζει. Κάποιο λάθος κάνετε! Παρεξήγησις ἔγινε! Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα, ἐχτὸς ποὺ ἤπια κανα - δυὸ ποτηράκια παραπάνω!

—Πρόδωσες τὸν κύριό σου ποὺ σὲ εὐεργέτησε!, ξεφωνίζει ὁ Ὁράλ. Διέταξε νὰ σὲ σκοτώσωμε! Κάνε τὴν προσευχή σου!

—Καλὲ στὰ σοβαρὰ θὰ μὲ σκοτώσετε; ψιρίζει ὁ χαζο - Χούπ τρομοκρατημένος. Καὶ τί θὰ κάνω ἐγὼ ὕστερα;

—Ἐπὶ σκοπὸν!, φωνάζει ἄγρια ὁ Ὁράλ καὶ οἱ τοξότες του θάζουν ἀπὸ ἕνα θέλος στὰ τόξα τους.

—Πάει ἡ φουκαριάρα ἡ Χούλα!, τσιρίζει ὁ κακομοίρης ὁ Χούπ σπαρακτικά. Χήρεψε πρὶν ἀπ' τὸν γάμο της!

—Ἐχεις καιμιὰ τελευταία ἐπιθυμία, τριπίθαμε; ρωτᾷ ὁ Ὁράλ εἰρωνικά.

—Ἐχω πολλές, μουρμουρίζει ὁ χαζο - Χούπ μὲ λυγμούς, ἀλλὰ μιὰ καὶ δὲν προλαβαίνομε, θὰ σὰς πῶ τὴν κυριώτερη: Προσέξτε μὴ μοῦ βγάλετε κανα - μιάτι μὲ τὰ βέλη σας παιδιά καὶ πάω... στραβὸς στὸν Ἄδη!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: 'Οδός Λέκκα 22—Τόμος 2—'Αριθ. 14—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

'Η δραματική σύγκρουσις τῶν δύο γυιῶν τοῦ "Ἄρατ, φτάνει πιά στο κρίσιμώτερο σημεῖο τῆς.

Καταπληκτικῆς περιπέτειες —Κίνδυνος θανάτου ἀπειλεῖ ὅλους τοὺς φίλους μας— 'Ο Κάιλ ἐτοιμάζει τὸν τρομερὸ στρατὸ του— 'Ἀτλαντίδα καὶ Πέλλα τρέμουν ἀπ' τὴν ἀπειλή του.

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Καὶ ἐπὶ πλέον... Τί θ' ἀπογίνῃ ὁ καυμένος ὁ Χούπ στὴν τρομερὴ στιγμὴ ποὺ θρῖσκεται;... Γέλια μέχρι δακρῶν!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

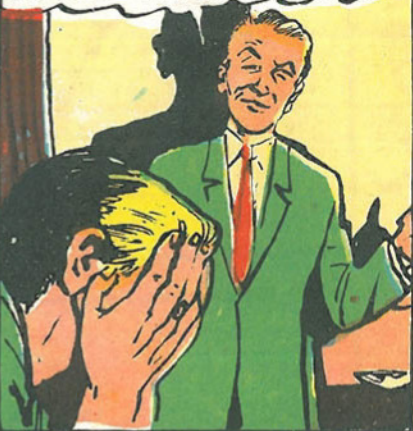
ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΤΑΝΑΒΑ
ΟΤΙ ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΧΑΜΕΝΑ ΠΙΑ.

ΚΙ ΕΤΕΙ ΧΕΝΡΥ
ΘΑ ΜΕΙΝΕ ΓΙΑ
ΤΙΑΝΤΑ ΜΑΖΙ
ΣΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΤΥΡΡΑ-
ΝΑΣ ΕΤΕΙ ..

ΔΕΝ ΕΣΤΙ ΤΥΡΡΑ-
ΝΟΣ ΧΕΝΡΥ. ΠΑΡΑΔΕΞΟΥ ΤΗΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΦΗ-
ΣΕ ΜΕ ΝΑ ΚΑΝΩΜΟΣ ΟΠΩΣ
ΞΕΡΩ ΕΓΩ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ. ΟΛΑ
ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ.

ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΕΙΣ
ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΦ' ΟΣΩΝ ΘΑ ΜΕΙ-
ΝΩ ΓΙΑ ΤΙΑΝΤΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ,
ΠΑΥΕ ΝΑ ΜΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕ-
ΣΑΙ..

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ. ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑ-
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΔΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΑΦΗΣ ΕΠΕΥΘΕ ΜΕΝΕΤΗΣ
ΡΟ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙ-
ΜΕ ΑΡΘΗΘΕΤΕ. ΠΤΩΣΗ ΣΑΣ

ΕΝΑΤΕ ΤΗΝ
ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
ΚΑ ΤΣ. ΜΟΥΣΙΑ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΓΓΙΣΗΣΗ ΣΑΣ.

